● Defol Bush sayfa: 7 ● "Katil Bush, hesap ver, bugün kaç çocuk öldürdün?" sayfa: 8-9-10 ●

sosyalist işçi

SAYI: 221 | 8 Temmuz 2004 | 1.000.000 TL.

Yeni bir sol üzerine tartışmalar

Sosyalistler hareketi ve ondan çıkan dersleri, bir devrimci, sosyalist alternatife ihtiyaç duyduğunu açıkça anlatacak birine ihtiyaç var.

Sayfa: 12-13-14

Sürekli değişeni istikrarsız bir dünya

Chris Harman, devrimlerin kapitalizmin her çağında yaşandığını ve hemen hemen bütün Avrupa ülkelerinin bir devrim deneyi olduğunu anlatıyor

Sayfa: 5

Anti-emperyalizm, barış hareketi ve görevler

Doğan Tarkan savaş karşıtı hareketin anti emperyalist karakterine vurgu yapıyor.

Sayfa: 3

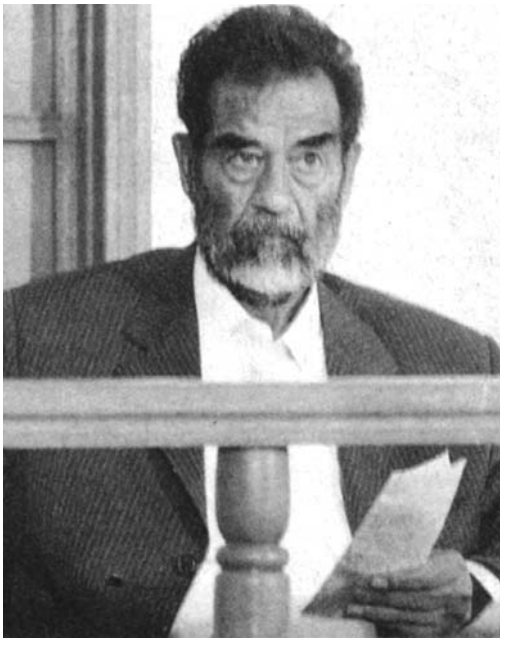

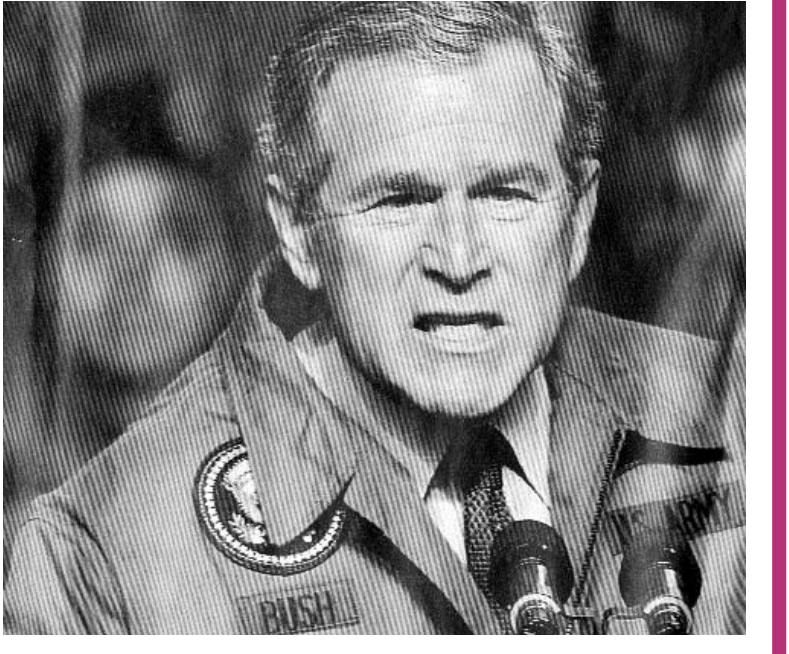

SADDAM YARGILANIYOR YA BUSH?

Irak'ın kanlı diktatörü, Saddam Hüseyin, yargı önünde. Amerikan işgal güçlerinin kuklası bir hükümetin atadığı yargıçlar Saddam'ı yargılayacak. Herşey Bush'un seçim kampanyası için planlanmış bir tiyatro oyunu gibi.

Saddam'ın Irak halkı için suçlu olduğu açık. Onun eli onbinlerce, yüzbinlerce insanın kanına bulaştı. O bir suçlu. Ancak bunun kararını Irak halkı vermeli. Bir palyaçolar yığını değil.

Öte yandan Irak'ı işgal eden ABD'nin devlet başkanı Bush da en az Saddam kadar suçlu. Nedensiz bir biçimde Irak'a saldırdı ve işgal etti. On binlerce sivilin ölümünden suçlu.Onu kim yargılayacak? Öncelikle dünya savaş karşıtları. Onlar zaten hükmü verdi. Bush savaş suçlusu.

Sonra Amerikan halkı. Yıl sonunda Amerika'da seçim var. Amerikan halkı Bush'u bir daha seçmeyecek. İşte o vakit Bush, çetesi ile birlikte uluslararası bir mahkemeye çıkacak.

Ekonomik büyüme patronlara, yoksulluk işçilere

Ekonomik büyüme değil, sürdürülebilir toplum

AKP hükümeti gerek IMF programının uygulanmasında, gerekse patronların örgütü TÜSİAD'ın beklentilerini yerine getirmekte, kendisinden önceki hükümetlerle karşılaştırıldığında, son derece başarılı. Son verilere göre ekonomik büyüme bu yılın ilk çeyreğinde yüzde 12.5 olarak gerçekleşti, kapasite kullanımı mayıs ayı itibariyle, bir önceki yıla göre yüzde 78.7 oranından yüzde 84.3'e yükseldi, dış ticaret hacmi artıyor ve buna rağmen enflasyon toptan eşyada yıllık yüzde 9.56 ile son 32 yılın en düşük seviyesinde.

Ancak bunlar meselenin bir cephesi. Madalyonun öteki yüzünde ise ekonomik ve toplumsal sorunlar yatıyor. DİE'nin verilerine göre yılın ilk dört ayında dış ticaret açığı yüzde 87.7 artarak, 10.4 milyarı buldu. Ödemeler dengesindeki açık da ilk dört ayda yüzde 88.2 büyüyerek, 7 milyar dolara ulaştı. Bütün bunlar Türkiye'yi dış finansmana daha bağımlı hale getiriyor ve dolayısıyla IMF ile köprülerin atılmasını imkansızlaştırıyor.

Ekonomik büyüme tek başına fazla bir şey ifade etmiyor. Büyümenin nasıl gerçekleştiği, büyüme sayesinde ortaya çıkan pastadan kimlerin ve nasıl pay aldığı önemli. Küresel kapitalizmin hakimiyeti altındaki yeni liberal politikalar, genişleme ve rekabeti adeta fetişleştirerek, ekonomiyi insan çıkarlarından bağımsız bir amaç haline getiriyor. AKP hükümeti de bu yeni liberal dalganın önünde sürükleniyor ve yoksul seçmeninin beklentisini değil, çokuluslu şirketlerin çıkarlarını koruyor.

Türkiye, ucuz işgücü ve doğal varlıklarını kullanarak sanayi ve turizmin başını çektiği, dış ticarete bağımlı bir büyüme modelini benimsemiş durumda. Bu büyümede dış talep, yani uluslararası piyasalar son derece önemli. Küresel rekabet koşulları Türkiye ekonomisini doğrudan etkiler hale geldi. Dolayısıyla söz konusu büyüme, düşük kâr marjları, düşük ücretler, düşük ve kalitesiz kamu hizmetine tekabül ediyor. Uluslararası piyasalardaki en ufak bir dalgalanma ise ulusal ekonomiyi doğrudan etkiliyor. Ulusal gelirin büyümesine rağmen, bölüşülen gelirde adaletsizlik sürüyor, işsizlik oranları yüksek, devletin sosyal harcamalarında ve kamu hizmetlerinde bir iyileşme yaşanmıyor. Türkiye'nin borç yükü ve dış ekonomik ilişkilerde bağımlılığı sürüyor.

Peki o zaman sormak gerekiyor, bu büyüme kimin için?

Asgari ücret sefalet ücreti

Çalışan nüfusun büyük bir kısmının mahkum olduğu asgari ücret, sefalet ücreti olmaya devam ediyor. Yıl sonuna kadar geçerli olacak yeni asgari ücret, komik derecede düşük olan 15 milyon lira (yanlış değil on beş) zamla, 318 milyon liraya çıkarıldı.

Öte yandan Türk-İş'in yaptığı araştırmaya göre Haziran 2004 fiyatlarıyla, dört kişilik bir ailenin yeterli, dengeli ve sağlıklı beslenebilmesi için yapılması gereken asgari gıda harcaması tutarı, bir önceki aya göre 6 milyon lira azalarak, 474 milyon 453 bin lira olarak gerçekleşti. Dört kişilik bir ailenin gıda harcamasının yanı sıra kira, ulaşım, yakacak, elektrik, su, haberleşme, giyim, eğitim, sağlık, iletişim, kültür gibi temel ihtiyaçlar için yapması gereken harcamasını ifade eden yoksulluk sınırı da 1 milyar 442 milyon olarak gerçekleşti.

Kamu sektöründe sömürü daha yoğun

DİE'nin nisan ayı başında açıkladığı imalat sanayiinde verimlilik verileri, kamu kesiminde işçilerin, özel sektöre göre çok daha fazla sömürüldüklerini gösteriyor.

Veriler incelendiğinde KİT'lerin, özel firmalardan daha yüksek verim artışı sağladığı görülüyor. 2003 yılının son çeyreğinde KİT'lerde üretimde çalışan sayısı yüzde 10,7 azalırken, verimlik artışı yüzde 14,2 oldu. Buna karşın özel kesimde çalışan sayısı biraz artarken (yüzde 0,9) verimlik yüzde 12,5 artmış. Bir başka deyişle, kamu sektöründe işsizlik daha fazla artmış ve işsizlik basıncı işçilerin daha fazla çalıştırılmasında bir faktör olarak kullanılmış.

Yüzde 1 servetine servet katıyor

Halk açlığa mahkum

Dünya Bankası'na göre, Türkiye'de 10 milyon 300 bin yoksul bulunurken, bunların 5.8 milyonu yeşil kartlı, 4.5 milyonu ise hem yoksul hem de sigortasız.

Herhangi bir sigorta güvencesi olmayanların sayısı ise 20.9 milyona ulaşmaktadır.

Yoksulluğun bu derece yaygın olduğu ülkede, küçük bir azınlık servetine servet katıyor. 2004 yılı başı itibariyle Türkiye'de yaklaşık 78 milyon hesap cüzdanı olduğu ve bu cüzdan sahiplerinin 151 katrilyon lira ya da 112 milyar dolar mevduatı olduğu açıklandı.

Ancak bu 78 milyon cüzdandan 429 binine sahip olanlar (yaklaşık yüzde 0.6'sı), mevduatın yüzde 62'sine sahipler. Hesap sahiplerinin yüzde 2.3'ü ise, toplam mevduatın yüzde 83'ünün sahip. Yani 112 milyar dolarlık banka mevduatının yaklaşık 93 milyar doları bu yüzde 2.3'lük küçük azınlığa ait.

BDDK verilerine göre, 2003'te 17 milyon kredi işlemi gerçekleşmiş ve 47 milyar dolar kredi kullanılmış. Kredi işlemlerinin yüzde 0.3'ünü ya da binde 3'ünü gerçekleştirenlerin kredilerin yüzde 72'sini oluşturan yaklaşık 34 milyar doları kullanmış.

Borsaya gelince durum farklı değil. Takasbank verilerine göre, Borsanın 2003 portföyü 18 milyar dolar ve yatırımcı sayısı 1 milyon dolayında. Ama bunlardan yüzde 1'lik bir azınlık ya da 10 bin yatırımcı, borsa portföyünün yüzde 77'sine sahip. Yatırımcıların binde 1'i ise borsa portföyünün yüzde 64'ünü ellerinde tutuyorlar.

Patronlar soyuyor, işçiler ödüyor

Hükümet tarafından üzeri örtülen batık banka ve hortumlamanın maliyeti bu yılın başında 77 milyar olarak açıklandı. Bu borçlara karşı, hortumlayan patronların geri ödemeyi taahhüt ettikleri rakam ise komik miktarda: sadece 3.6 milyar dolar. Gerisi ise maliyeye, yani bizim cebimize havale. Borçları üstlenen Fon, yıl başı itibariyle Hazine'den toplam 36.2 milyar dolar para çekti. Bunun 13.6 milyar doları faiz. Yani, yeniden başka patronları cebine gitti.

Batıklar bununla sınırlı değil. Ayrıca içi boşaltılan Ziraat ve Emlak Bankası gibi bankalara Hazine'den aktarılan 22.1 milyar dolar eklendiğinde, yıl başı itibariyle reel olarak maliyet 58.3 milyar dolar düzeyinde oldu. Bunun üzerine yaklaşık 20 milyar doları bulan faiz eklenecek. Böylece toplam yük 80 milyar dolara ulaşıyor. Yani ulusal gelirin, bir başka deyişle Türkiye ekonomisinin bir yıl içinde ürettiği tüm ekonomik değerin yüzde 40'ına yaklaşıyor.

Bunun sadece 20 kadar hortumcu tarafından gerçekleştirildiğini düşününce... Bir de soygunun gözlerimizin önünde gerçekleşmiş olduğunu, soyguncuların ve onların işbirlikçilerinin ellerini kollarını sallayarak dolaştıklarını gördükçe...

Fiyatlar AB düzeyinde, ya satın alma gücü?

Devlet İstatistik Enstitüsü'nün yaptığı bir araştırma, Gıda, İçki ve Tütün Grubu 2003 yılı Fiyat Düzeyi Endeksi'ne göre, Türkiye'de kişi başına satın alma gücü, AB ortalamasının dörtte biri düzeyinde olduğunu ortaya çıkardı. Buna karşılık, bu kategoride fiyatlar AB ortalamasının yüzde 68 civarında.

Yani enflasyonun düşmesi ve ekonominin büyümesi hikaye. Türkiye'de halk, AB'deki vatandaşlara göre dört kez daha yoksul. Buna karşılık satın aldıkları ürünler neredeyse AB'de olduğu kadar pahalı. Bu da Türkiye'de üretilen ürünlerin, son derece düşük maliyetlerine karşın, kâr oranlarının çok yüksek olduğu anlamına geliyor.

Nitekim kârlılık hızla artıyor. 2003 yılında özel firmalarda saat başı reel ücret, enflasyonun gerisinde kalarak ancak yüzde 5 artarken, verimlilik artışı yüzde 12,5 oldu. Kriz ertesinde yüzde 16 civarında düşen ücretler ufak kırıntılarla toparlanmaya çalışırken, bu toparlanma patronların kârlılığı tehdit etmiyor.

Maaş ve ücret gelirleri, 2000'de milli gelirden yüzde 29.2 pay alırken, 2001'de önce yüzde 28'e, 2002'de yüzde 26.3'e, 2003'te ise yüzde 26.1'e geriledi.

Ekonomi büyürken, işsizlik artıyor

Patronların cepleri dolarken, işsiz sayısı artıyor. Ekonomik büyüme istihdama yansımıyor. 2003 yılının istihdam verilerine bakıldığında, bir önceki yıla göre işsiz sayısının arttığı görülüyor. Tarım sektöründe işsiz sayısı diğer sektörlere göre daha hızlı arttı ve işsizler ordusuna 293.000 yeni kişi katıldı.

Ekonominin yüzde 8'e yakın büyüdüğü 2002'de istihdam ancak yüzde 4.4 artarken, yüzde 6'ya yakın büyüdüğü 2003'te ise istihdam yüzde 2'ye yakın küçüldü.

Veriler, ekonomi büyürken, bunun maliyetinin işçilere çıkarıldığını gösteriyor. Kapasite kullanımı, verimlilik ve üretim artarken, işsiz sayısının artmasının tek rasyonel açıklaması, işçilerin daha çok çalışması, aynı sürede daha çok üretime zorlanması olabilir.

Nitekim imalat sanayiinde son iki yılın yüzde 10 civarındaki büyüme oranı çok büyük ölçüde verimlilik artışlarından kaynaklandı. 2003'ün son üç ayında ortalama yüzde 11 gibi çok yüksek verimlilik artışı sağlanmış bulunuyor. Toplam çalışan sayısında yüzde 0,5 gibi bir azalma olmasına karşın üretim artışının gerçekleşmesi, işgücünün giderek daha etkin kullanılmasının, yani daha çok sömürülmesinin bir sonucu.

Bürokrasinin ve sermayenin emrindeki iktisatçılar

Türkiye'de yeni liberal politikaların saldırısı başladığında, özelleştirmeler ve bunun sonucu işsizleştirme saldırısı azgın bir şekilde yürütülürken, halkçı gibi görülen bir çok liberal iktisatçı, işini gücünü bırakıp, bürokrasiye ulusal sermayenin dünya piyasalarında daha rekabet edebilir olması için ne yapması gerektiği konusunda yol gösterme yarışına girdi. Patronların yanında hazır olda duran bu sözde liberal iktisatçıların tek derdi, emrinde oldukları sermaye şirketlerinin kârlarını artırabilmeleri için gerekli koşulların ne olduğu konusunda tavsiyede bulunmak. Bu yazarlar sadece kalemlerini değil, ruhlarını da sermayenin emrine adamış.

İşte bu tür iktisatçılardan biri, Akşam Gazetesi köşe yazarlarından Deniz Gökçe diyor ki: "1994 ile 2002 yıllarının göreli yoksulluk oranları hemen hemen aynı: Yüzde 14.5 ve yüzde 14.7. Bu sonuç, 'her geçen gün daha fazla yoksullaşıyoruz' şeklinde temelsiz sallayanları kesin bir şekilde yalanlıyor."

Dünya Bankası'nın bile Türkiye'de yoksulluk boyutunun felaket düzeyde olduğunu gösteren verileri Deniz Gökçe'yi ikna edemiyor. Hayır, Türkiye yoksul değil! Çünkü bu, "ekonomimiz büyüyor, Türkiye doğru yolda" şeklindeki resmi ideolojik duruşa ters düşer, Değil mi Sayın Gökçe?

Bir başka örnek de, Vatan Gazetesi köşe yazarlarından Seyfettin Gürel'den: "Verimlilik artıyor, firmalar güçleniyor" başlıklı yazısında, KİT'lerde istihdamın yüzde 10.7 azalmasını ve buna karşılık verimlilik artışının yüzde 14.2 olmasından övünerek şöyle söz ediyor: "Demek ki, iyi yöneltildikleri takdirde KİT'ler de verimli olabiliyorlarmış." Yani işsizliğin artması, işçilerin daha çok çalıştırılarak, daha çok sömürülmesinin adı, "iyi yönetim".

BAŞYAZI

Şahinler zorlanıyor

İktidara geldiklerinde ABD'nin dünya egemenliği için elindeki rakipsiz muazzam askeri gücü kullanması gerektiğini söyleyen şahinler Afganistan'dan sonra Irak'ta tam anlamıyla batıyorlar.

Irak'a saldırırken hegemonya mücadelesindeki başılca rakiplerinin "gelin bu işi beraber yapalım" taleplerini ellerinin tersi ile iten şahinler bilindiği gibi Irak'a saldırırken yanlarına sadece İngiltere'yi almışlardı.

Savaşın çok kısa ılacağını söylüyorlardı. gerçekten de öyle oldu. Yıllardı süren ambargo ile de iyice zayıflamış olan Irak ordusu fazla direnemedi. Başındaki generallerin kaçması ile hızla, bir-iki gün içinde çöktü. Şahinler ilk bakışta haklı çıktı.

Ne var ki çok kısa sürede durum değişmeye başladı. Irak halkı yoğun bir direniş içine girdi.

Şahinler önce bu direnişi "kökü dışarda teröristler" olarak göstermeye çalıştıysa da artık bunun mümkün olmadığıjnı onlar da biliyorlar.

Şimdi oldukça geç kalmış bir biçimde NATO'nun kendilerine muhalif kanadını işgale ortak etmek istiyorlar. Başka bir deyişle pisliklerini temizletmek istiyorlar ama bunda da başarısızlar.

Bütün bunlar büyük bir ABD askeri gücünün Irak'a gömülüp kalması ya da pılısını, pırtısını toplayıp geri çekilmesi anlamına gelir.

Her iki sonuç ta savaş karşıtı hareket ve Iraklı direnişçiler için büyük bir kazanım olacak.

ABD'nin Irak'ta yenilmesi sadece şahinlerin yenilmesi değil, dünyaya tek başına egemen olm ak isteyen Amerikan emperyalizminin yenilgisi anlamına gelecek. Böylesi bir sonuç ise dünya halklarına, emekçilere yeni olanaklar sunacak.

Irak'ta yenilen bir Amerika Afganistan'da da yenilir. ABD'nin yenilmesi Filistin'de siyonist saldırganlığa ağır darbe vururu. Bütün bunlar yeniş liberal politikaların uygulanmasında egemen sınıfların elinin titremesine, emekçi hareketlerinin ise kendilerine güvenlerin artması anlamına gelir.

sosyalist işçi

Anti-emperyalizm, barış hareketi ve görevler

Doğan TARKAN

İlk olarak Afganistan savaşı ile ortaya çıkan ama asıl olarak 3 Kasım seçimlerinden sonra 1 Aralık mitingine hazırlanırken güç biriktirmeye başlayan savaş karşıtı hareket kimileri tarafından sadece bir "barış hareketi" olarak değerlendirilmekte. Bu nedenle de kimi çevreler tarafından küçümsenmekte, yetersiz bulunmakta.

Savaş karşıtı hareket kaçınılmaz olarak bir barış hareketi. ABD'nin dün Afganistan'a ve Irak'a, bugün de İran ve Suriye'ye ya da Kuzey Kore'ye saldırmasına karşı. Hareket içinde yer alan kimi unsurlar bunu sadece insan sever oldukları için ya da şiddete karşı çıktıkları için yapıyorlar.

Ne var ki savaş karşıtı hareketin sadece bir barış hareketi olduğunu söylemek biraz insafsız bir eleştiri olur.

1 Aralık'ta yüzlerce örgütü bir araya getiren savaş karşıtı hareket 2004 yılının ilk altı ayı içinde yeniden yüzlerce ve hatta binlerce örgütü yan yana getirdi. Bir araya gelen örgütlerin bir kısmı sendikalar ve meslek örgütleri, bir kısmı da siyasi parti ve gruplar. Çok az sayıda da çeşitli başka örgütler hareket içinde yer aldı.

Partiler ve sendikalar 1 Aralığı izleyen süreçte Irak'ta Savaşa hayır Koordinasyonu içimde bir araya geldiler. Bu barış için bir birlikti ama sadece barış örügtlenmesi olarak adlandırılamazdı. Irak'ta Savaşa Hayır Koordinasyonu bir anti-emperyalist birlikti.

Amerika'nın Irak'a saldırısına sadece barışı sevdiği için değil, aynı zamanda Amerika'nın emperyalist hedefleri nedeniyle de karşıydı.Ve hatta kimi örgütler için barış tali, anti-emperyalizm esas olandı. Bu nedenle Koordinasyon "savaşa hayır" afişi asarken onlar "emperyalist savaşa hayır" afişi asmayı, "savaşa hayır" diye slogan atmayı reddedip, "emperyalisty savaşa hayır" diye bağırmayı tercih ediyorlardı.

Ne var ki, bu sekter unsurlara karşı tutum alarak Koordinasyon içine yer alanları da sadece "barış yanlıları" olarak tanımlamak doğru değil.

Bilindiği gibi, Irak'ın ABD ve İngiliz emperyalistleri tarafındann işgale dilmesinden bu yana Irak'ta Savaşa Hayır Koordinasyonu bitti. Onun yerine Küresel Barış ve Adalet Koalisyonu (BAK) kuruldu.

BAK'ta sadece bir barış örgütü değildir. BAK daha kurulduğu gün Irak'ta işgale karşı ve Filistin'e özgürlük için mücadele edeceğini ilan etmiştir.

BAK içinde de mutlaka sadece insani nedenlerle savaşa, işgale karşı çıkanlar vardır. Ancak Küresel BAK'ın genel çizgisi de bütün dünyadaki savaş karşıtı hareket gibi anti-emperyalizmdir.

Çeşitli toplantılarda yapılan tartışmalarda Amerikan emperyalizminin eleştirilişi, dünyanın içinde yaşamakta olduğumuz aşamasının tahlili bize hep Küresel BAK'ın anti-emperyalist karakterini gösterir.

Kaldı ki dün Koordinasyon, bugün de Küresel BAK savaşa ve işgale karşı çıkarken bunu dünyadaki ve Türkiye'deki diğer sosyo ekonomik sorunlara da bağlamaktaydı.

Sayısız Küresel BAK toplantısında Amerikan emperyalizminin Irak'ta şu ya da bu bi,çimde kazanmasının küresel sermayenin zaferi olacağı ve ardından dünyanın her tarafında yeni-liberal saldırıların çoğalacağı, azacağı anlatılmıştır.

Dolayısıyla, Küresel BAK yeni-liberal saldırılara karşı mücadele için de ilk yakalanması gereken halkanın ABD'nin dünya hegemonyası için giriştiği saldırılara karşı çıkmak olduğunu vurguladı.

Öte yandan, "savaşa değil eğitime bütçe", "savaşa değil sağlığa bütçe" sloganlarnda özetlenebilecek bir tutum savaşla yeni liberal salrılara karşı mücadelenin birleştirilmesinin örnekleridir.

Aynı şekilde Küresel BAK aktivistlerinin hemen her yürüyüşte savaşa ve işgale karşı, direnişi destekleyen sloganların yanı sıra "biz anti, anti kapitalistiz" sloganını ne denli büyük bir coşkuyla attıkları hatırlanırsa Küresel BAK'ın karakteri daha netçe ortaya çıkarr. Hatta belki de Küresel BAK kortejlerinin belirleyici, en çok akılda kalan ve "farklıydı" denmesini sağlayan sloganının anti-kapitalizm olduğunu dahi çekinmeden söyleyebiliriz. 27 Haziran gösterisinde giderek büyüyen Küresel BAK kortejinin her dört sloganından birisi anti-kapitalizm oldu.

Açıkçası bundan hoşlanmayanlar vardı. "Barış kortejinde anti kapitalizm sloganının ne işi var" diyenler oldu. Ama buna rağmen kortejin insanları en çopk kendisine çeken yanı da herhalde bu sloganıydı.

Önümüzdeki dönemde de Küresel BAK savaş karşıtlığını sosyal sorunlara bağlayarak, anti-emperyalizmi anti-kapitalizm ile birleştirerek yürümeye devam etmelidir.

Küresel BAK bu karakteriyle, savaş karşıtlığıyla, anti kapitalizmi ile, barış sorunlarını sosyal sorunlarla yan yana getirmesiyle, militan fakat aynı zamanda farklı eylem anlayışı ile, doğrudan demokrasisi ile, çeşitliliği ile ve zengin tartışma ortamı ile yeni hareketin Türkiye'deki tek örneği.

Onun güçlenmesi açık ki yeni bir solun şekillenmesini, yeni aktivistlerin daha çok sayıda harekete katılmasını sağlayacaktır.

Biz DSİP'liler bugüne kadar olduğu gibi bütün olanaklarımızla, bütün güçlerimizle Küresel BAK için çalışmaya devam etmeliyiz.

NATO zirvesi bitti. Şimdi Amerika'da başkanlık seçimleri var. Irak'ın ve Afganistan'ın işgali devam ediyor. Filistin'de siyonist katliam sürüyor.

Türk ordusunun Afganistan'a asker göndermesi olasılığı var. Bütün bunlara karşı mücadelede Küresel BAK'ın üzerine ağır görevler düşüyor.

DEVRİMCİ SOSYALİST İŞÇİ PARTİSİ

Uluslararas Sosyalist Hareket le, d nya k reselle me kar tlar yla, anti-kapitalistlerle, sava kar tlar yla ili ki kurmak istiyorsan z

http://www.sosyalistisci.org

Hert rl bilgi i in: 0536 - 335 10 19

● stanbul-Beyo lu: 0536 - 259 73 64 ● Kad k y: 0536 - 637 81 99 ● Ankara: 0535 - 514 11 73 ● zmir: 0537 - 624 49 08

● Manisa-Akhisar: 0544 - 515 62 59 ● Antalya: 0537 - 391 06 32 ● Bal kesir: 0555 - 398 86 45 ● Bursa: 0535 - 422 39

CHP Kongresi

Baykal ile aynı yolda devam

CHP'nin 12. Olağanüstü Kurultayı'nda yapılan açık oylamada Deniz BAYKAL yine kazandı. Aralarında bir grup milletvekilinin de bulunduğu az sayıda delege Kurultay salonunu terk etti. Salon dışında da protesto gösterileri oldu. Ama Baykal bunlardan hiç etkilenmeden yine kazanarak muhalefete de meydan okudu.

Geçtiğimiz haftalarda Leyla Zana ve arkadaşlarının hapisten çıkışlarının ilk günlerinde burjuva medya bile şaşkınlık içinde barış ve kardeşlikten söz ederken ilk oyun bozanlığı yapan parti MHP idi. İkincisi ise CHP oldu. Baykal Leyla Zana ve arkadaşlarının barış girişimleriyle ilgili görüşü sorulduğunda şu cevabı verdi:

"Birileri yine Türkiye'yi karıştırmak istiyor. İzin vermeyeceğiz". Evet.. Bu konuda bu sözleri söyleyen adam şimdi yine CHP'nin başındaysa fazla yoruma gerek var mı?

Tüm politik söylemini köhnemiş bir laikliğe indiren, her politik sorunda ortalıkta çokça dolaşan egemen sınıfın en ortalama fikirleri üzerine kuran, hatta Kürt sorunu ve barış konusunda görüldüğü gibi ortalama fikirlerin de gerisinde seyreden bir parti, bir kez daha Baykal'ı başkan seçerek uzun süredir taşlarını döşediği geleceğinin yolundan çıkmayacağa benziyor.

Bu arada geçmişin anılarıyla hala CHP'li olan, "Şu Baykal bir gitse de…" diye yakınan mücadele içindeki insanlar da bir kez daha umutsuzluğa sürüklendi bu kurultayla. Baykal'a bakıp bakıp yaralarını deşmek yerine anti kapitalist harekete ve oradaki sola bakmazlarsa umutsuzlukları sonsuzca sürecek gibi bu partide.

Kanunlar bir bir çıkıyor:

Kamunun tasfiyesi tam gaz!

Bir süre önce Kamu Yönetimi Temel Kanununu gündeme getiren ancak tepkiler üzerine erteleyip kanunun geçişini daha sonraki bir tarihe erteleyen hükümet şimdi hızla yerel yönetimler ile ilgili kanunları meclisten geçiriyor. İl Özel İdareleri Kanununu meclisten geçiren hükümet şimdi de Belediyeler Kanunu'nu ve Büyükşehir Belediyeleri Kanunu'nu gündeme aldı.

Tüm bu kanunların içinde yer aldığı "Kamu Yönetimi Reformları" özellikle uluslar arası sermayenin son yıllardaki dayatmasıyla Türkiye'nin kamu yönetiminde sermayenin önünde engel olan pürüzleri kaldırmayı hedefliyor. Bu reform paketi içindeki tüm kanunlar özelleştirmeyi hızlandıracak, çalışanların tüm sosyal kazanımlarını kaybetmesine yol açacak düzenlemeler içeriyor.

Belediyeler Kanunu'nun gerekçesinde "yapılan düzenlemelere göre belediyeler bir çok iş ve hizmetler bakımından yaptırma veya işlettirme yöntemlerini kullanmaya da yetkili olacaklardır" deniliyor. Yani zaten temizlik, su, bakım onarım vs. gibi işlerin bir çoğunu yıllardır özel taşeron şirketlere yaptırmaya başlamış olan belediyelerin önü daha da açılarak her türlü hizmet sınırsızca özelleştirilebilecek.

Gündemdeki Kanun ile, genel bütçeden yerel bütçeye ayrılan payın komik bir şekilde % 5 olduğu Türkiye'de Belediyelere ayrılan kaynaklar daha da kısıtlanarak belediyelerin kaynak için borçlanma ve özelleştirme yoluna gitmeleri teşvik ediliyor.

"Kamu Yönetimi Reformu"nu tamamlaya gayretli görünen Tayyip Erdoğan ve arkadaşları bu yasayı da geçirerek uluslararası sermayeyle birlikte gördükleri rüyayı gerçek kılmak için ne kadar gayretli olduklarını gösteriyorlar. Onların rüyası her şeyin sermayenin elinde olduğu, tüm kamusal, sosyal hizmetlerin parasız yapılamayacağı, bu hizmetlerin sendikasız, sigortasız, asgari ücretli, çalışma saatleri sınırsız, işten her an atılabilen işçilerle yapılması. Böylelikle kar adı altında insanlığın kanını daha fazla emmeye devam etmeyi planlıyorlar. Ama özelleştirmeler sürecinde görüldüğü gibi yıllardır tüm planları yüzüne gözüne bulaşan sermaye bu işte de birden başarılı olamayacak. Yani bu saldırılara karşı mücadele etmek için daha çok fırsatımız olacak. Dileyelim ki bu fırsatları kaçırmayalım.

Sosyal güvenliğimiz tehlikede!

"Kamu Yönetimi Reformu" ile kamu kurumlarının işlevlerini özelleştirmeye çalışan hükümet şimdi de "Sosyal Güvenlik Reformu"nu açıkladı.

Reforma göre tüm sosyal güvenlik kuruluşlarının tek çatı altında toplanması, genel sağlık sigortası uygulamasına geçilmesi yer alırken emeklilerin maaşlarının düşürülmesi gibi yeni projeler de bulunuyor. Mevcut kanuna göre çalışanlar çıplak ücretlerinin % 65'ini emekli maaşı olarak alırken, yeni tasarılar yasalaşırsa yarısını alabilecekler.

Enflasyon canavarımız, yeraltında

Aylardır bizi "ekonomi düzeliyor" diye kandırmaya çalışıyorlar. "Enflasyon bu ay eksi oldu", "altı aylık enflasyon da zaten yüzde 3" diyerek aynı hayale tüm emekçileri de inandırmaya çalışarak kamudaki memurlara yaptıkları % 6 zammı yeterli gösteriyor, diğer sektörlerdeki bundan sonra yapılacak maaş zamlarına aslında gerek olmadığını anlatıyorlar. Oysa kira artışı gelen bir işçinin ev sahibi bu eksi enflasyon hikayelerini pek bilmiyor. Çocukların giysi, okul, beslenme masrafları nedense hep enflasyonun üzerinde artıyor. Sanki enflasyon canavarı "illegale geçmiş" gibi.

Çalışanların her fırsatta boğazını sıkmayı alışkanlık haline getirenler bu son reformla da sağlık sigortasının özelleştirildiği ve sosyal güvenliğin büyük finans şirketleri için bir sektör haline getirildiği bir "sosyal güvenlik sistemi" getirirken, bu sistemde emeklilerin son tutunacakları dal olan maaşlarını da tırpanlamadan rahatlamayacak görünüyorlar.

Egemen sınıfın, bir yanda Büyük Ortadoğu Projesi, NATO zirvesinin Türkiye'nin önünü açtığı vs. konuşurken, tek gündeminin bu olmadığı görünüyor. Savaşın karını sermayeyi beslemeye yetmiyor. Onların ihtiyacı çalışanların maaşlarını en az aldığı (mümkünse olmadığı), gelecek güvencelerinin olmadığı, seslerini en az çıkardığı bir dünya. Tüm reformları bunun için. Güvenliğimiz ve geleceğimiz için bu reformlara direnmek gerekiyor.

DEHAP 27 Haziran'a niye katılmamış?

DEHAP İstanbul İl Başkanı Cemal Kavak BİA-Net'e yaptığı açıklamada *"NATO protestosunu desteklediklerini ancak Pazar günkü mitinge kitlesel katılımın sağlanması için özel bir çaba sarf edilmediğini"* söylemiş.

Cemal Kavak devamla *"Bir tarafta NATO'yu protesto edip, öte yandan Kürtlerin katledilmesine karşı çıkmayan insanlara bir mesaj vermek istedik"* diyor.

Öncelikle, bir örgütün başka örgüt ya da kişilere kızarak bir politik tutum alması anlaşılır gibi değil. DEHAP belli ki Türk soluna kızıyor, eleştiriyor ve kendisi de karşı olmasına rağmen NATO ve Bush'a karşı mücadeleden çekiliyor ya da sadece sembolik olarak katılıyor. Böyle bir tutum olamaz. Ya NATO'ya ve Bush'a karşısın ya da değilsin. Karşıysan mücadeleye katılırsın, gösteride en büyük güçlerinle yer alırsın ya da NATO'ya ve Bush'a karşı değilsindir veya bu konuda ikircikli görüşlerin vardır o takdirde gösteriye katılmazsın.

Eğer katılacağın gösteride eleştirdiğin görüşlere sahip gruplar, örgütler varsa bu senin haklı bir mücadeleden çekilmene nasıl neden olabilir? NATO'ya karşıysan, dağıtılmasını istiyorsan, BUsh'un ve Amerika'nın ortadoğu'dan çekilmesini istiyorsan, Irak'ta işgalin bitmesiniistiyorsan o takdirde gösteriye bütün güçlerinle katılmak zorundasın. Hiçbir açıklama, hiçbir neden tersini doğrulayamaz.

Açık ki DEHAP yöneticileri de böyle düşünüyorlardır. Yoksa şimdiye kadar onlarca, yüzlerce gösteriye hep aynı nedenle katılmazlardı. Öyleyse, sorun bir başka yerde.

Asıl sorun Kürt hareketi içinde ABD'nin Irak'a saldırısına karşı açık ve net bir tutumun olmamasıdır. Savaş karşıtı hareket başladığından beri DEHAP gösterilere ya hiç katılmamaktadır, ya da çok sınırlı, küçük güçlerle katılmaktadır.

Oysa, Türkiye'de yaşayan insanların büyük çoğunluğu, Türk ya da Kürt, savaşa, ABD'nin Irak'a saldırısına, Irak'ı işgal etmesine karşıdır. Halka dayanan bir hareket bu tutumun karşısına heçemez ya da bu konuda açık ve net bir tutum almamazlık edemez.

Eğer savaşa ve işgale karşı açık tutum almazsan halk desteğini yitirmeye başlarsın. Belki de DEHAP yöneticileri bu konuyu bir de bu açıdan düşünmelidir.

Biz, DEHAP'ın NATO'ya, Amerika'nın Irak'ı işgaline karşı çıkması gerektiğine inanıyoruz. Amerikan emperyalizmine ve onun bugünkü temsilcisi Bush'a karşı çıktıklarına, çıkmaları gerektiğine inanıyoruz.

Ezilen halklar ezenlere dayanarak, tüm ezenleri karşılarına almadan özgürlüklerini kazanamazlar.

sosyalist işçi

Eğitim-Sen'e anadilde eğitim istediği için dava

Bir taraftan TRT adına Kürtçe demeden Kürtçe yayın yapıyor, Kürtçe eğitimi serbest bırakılıyor, Avrupa Birliği'ne girmek için TBMM heyecan içinde koşuştura koşuştura yasalar çıkarıyor, öbür yanda ise "anadilde eğitim istediği" için Türkiye'nin en büyük sendikasına kapatma davası açılıyor.

Tam bir iki yüzlülük.

Ana dilde eğitim çok uzun süredir eğitim emekçilerinin tartıştığı ve savunduğu bir talep. Yakın zamanda bu talebi savundukları için bir grup üniversite öğrecisine de idari cazalar yağdırılmıştı.

İşçiler ve emekçiler Kürtlerin bu en doğal hakkını savunmaya devam edecektir. AB'ye yaranmak için değil, ana dilde eğitim her insan için en doğal hak olduğu için.

AMERİKAN İMPARATORLUĞUNUN BÜYÜK STRATEJİSİ
çıkıyor
Alex Callinicos
Z Yayınları

DEVRİMCİ SÜREÇ

Sürekli değişen ve istikrarsız bir dünya

Chris HARMAN

Dünyanın egemen sınıfları bize devrimin ne mümkün olduğunu ne de istenir bir şey olduğunu söylüyorlar. Sadece yeni bir ürünü, mesela yeni bir arabayı ya da birayı bize satmak istediklerinde devrimden bahsediyorlar. Oysa, devrim modern dünyada devrim daima olan birşey. Hemen hemenb bütün Avrupa ülkeleri ya bir devrim ya da devrime çok yakın bir gelişme yaşamışlardır.

1917 Rus devrimi, 1916-21 İrlanda ayaklanması, 1918-19 Alman-Avusturya devrimleri, 1931 ve 1936 İspanya devrimleri var. Paris'i, Atina'yı, Kuzey İtalya kentlerini 1944'de Nazi işgalinden kurtaran ayaklanmalar var.

1953'de Doğu Almanya'daki ayaklanma, 1956 Macar Devrimi, 1968'de Fransa'da ki Mayıs olayları, 1974-75 Portekiz Devrimi, 1980-81'de Polonya'daki Dayanışma'nın ortaya çıkışı, ve 1989-90 Doğu Avrupa devrimleri.

Birleşmiş Milletler'd etemsil edilen Üçüncü Dünya ülkelerinin çoğunun temsilcileri Batılı sömürgeci güçlere karşı devrimci hareketler olmasaydı orada oturuyor olamazlardı.

Birleşik Devletler 1860'ların başındaki iç savaş sırasındaki devrimci perspektiflerle şekillendi. İngiltere yakın zamanda devrimci bir gelişme yaşamamış neredeyse tek ülke durumunda. Ne var ki eğer 1649'da devrimci bir hareket kralın kafasını kesmemiş olsaydı bugünkü bütün kurumlar farklı olabilirdi.

Devrimlerin yaygınlığı aslında kimseyi şaşırtmamalı. Bütün modern dünya çok hızla değişen bir ekonomik sistemle, kapitalizm ile şekillenmiştir.

Kapitalizmin itici gücü kâr ve zenginliğin birikimi için kör bir rekabettir. Sürekli olarak tarımı, sanayiyi, ulaşımı ve insanların yaşam koşullarını değiştirir.

İnsanları dünyanın çeşitli bölgelerindeki köylerden koparıp dev kentlere gönderir. Milyonlarca insanı dünyanın bir köşesinden diğer köşesine savurdu. fabrikalara, bürolara tıktı. Çalışan emekçilere iki, üç yılda bir ekonomik kriz olduğunu, başka bir yerde iş aramalarını söyler. Sosyal haklar, emeklilik vs vaad eder sonra sorgusuz, sualsiz geri alır.Ve sonunda da eğer taleplerine boyun eğmezlerse üretimi başka bir yere taşıycağını söyler.

Bütün bunlar 230 yıl önce sanayi kapitalizminin doğmasından önceki, toplumu belirleyen ekonomik koşulların ve sosyal yaşamın değişiminin çok yavaş, olduğu toplumdan çok farklı.

O toplumlarda egemen sınıflar topluma herşeyin dün olduğu gibi yarın da aynı olacağını söyleyen muhafazakar fikirleri anlatırlar, bu tür fikirleri desteklerlerdi.

Kapitalist sınıfta kendisi için çalışanlara benzer bir zihinzel zincir vurmak istiyor. Ancak böyle bir şeyi uzun bir süre için yapamıyorlar. Ekonomik gelişmenin muazzam hızı sosyal çalkantıları beraberinde getiriyor. ve insanların fikileri bu sosyal çalkantılarla şekilleniyor.

Kapitalizmin yükselme dönemi toplumda devrimci değişimlerin yaşandığı bir dönem oldu. Kapitalizm öncesi sınıf yapılanmasında zenginliklerini oluşturmuş olan kapitalistler veya burjuvalar bu yeni durumu kendi ihtiyaçlarına uygun bir biçimde şekillendirmek istediler. Bu, toplumun kontrolü için mücadele etmekti.

Ancak bu mücadele kapitalistlerin yenidnen saf muhafazakarlıpa geri dönebilecekleri bir, birkerelik süreç değildi. Üretimdeki hızlı değişimler yeni kapitalist çıkarlar ortaya çıkarıyordu ve bu da toplumda yeni değişimleri gerekli kılıyordu. Bu süreç kapitalist üretimin her yükselişinde, değişiminde, yeniden yapılanışında, yeniden ve yeniden tekraqrlandı.

19'uncu yüzyıl sosyalistleri Karl Marks ve Frederik Engels'in dediği gibi: *"Üretimin sürekli devrimcileşmesi, bütün sosyal koşulların kesintisiz altüst oluşu, sürekli belirsizlik ve ajitasyon burjuva çağını önceki dönemlerden ayırd eder. Bütün sabit, donmuş ilişkiler, onları takip eden köhnemiş, eski ve antika fikirlerle birlikte kenara itilirler, ve bütün yeni ortaya çıkan ilişkiler ve fikirler daha yerleşmeden antikalaşırlar. Katı olan herşey erir."*

Bu tanım kapitalizmin şimdilerde genel olarak "küreselleşme" olarak tanımlanan evresi için de geçerlidir. "Serbest pazarlar" ve "yeni liberalizm" kapitalizmin daha önce kendisine hizmet eden, sosyal kurumları da yıkmasını, dağıtmasını engelleyen zincirlerinde de kurtulmasına yol açıyor.

Kapitalist hükümetler sistemin krizlerinden kurtulmak için daha önce o krizleri kjontrol etmek için gerekli diye tanımladıkları yöntemlere karşı çıkıyorlar. "Rekabet edilebilirliğin" kapitalizmin bütün diğer ham maddelerden daha fazla bağımlı olduğu petrol rezervelerinin yanıp tükenmesini engellediğini iddia ediyorlar.

Süreç içinde, kapitalizm "sara etkisi" yolu ile görülmemiş bir boyutta çevre kirliliği yaratıyor. Bu kirliliğin uzun dönem etkisi insanlığın yaşama olanaklarının ortadan kalkması olabilir.

Kısa dönemli etkisi ise kapitalist rekabeti kaos düzeyinde arttırmak olacak. En büyük kapitalist güç, ABD petrolü kaybetmemek için herkesi savaşla tehdit ediyor. İşte 21'inci yüzyılda durum bu. İstikrarsız bir dünya ve bu dünyada devrim geçmişte olduğundan daha az değil, aksine daha büyük bir olasılık.

Saddam Hüseyin yargılanıyor!

Bush da yargılansın!

Saddam Hüseyin'in Irak'taki yükselişinde ve her türlü insanlık dışı uygulamasında, kitle imha silahları kullanmasında, kimyasal silah edinmesinde, en büyük dostu, her zaman ABD yönetimleri olmuştur. ABD yönetimlerini yargılamadan, özellikle bugün Bush'u işlediği savaş suçları nedeniyle yargılamadan, sadece Saddam Hüseyin'i yargılamak yeterli değildir.

ABD'nin son yıllardaki tüm başkanları tarafından dünyadaki her türden kötülüğün simgesi olarak gösterilen Saddam Hüseyin en sonunda kendi deyimiyle "Bush'un seçim kampanyası için düzenlenmiş bir tiyatroda" yargılanmaya başlandı.

Saddam Hüseyin, çıkarıldığı ilk duruşmada, mahkemeyi tanımadığını ve avukatı olmadan hiçbir belgeyi imzalamayacağını söyledi. Ayrıca gerçek suçlunun Bush olduğunu söyledi.

Saddam Hüseyin kimdir?

Saddam Hüseyin yargılanmayı hak eden bir diktatör. Bundan kimsenin şüphesi yok. Irak zindanlarında yok ettiği ya da çürümeye terk ettiği binlerce insanı hatırlamak yeterli. Bunları hatırlamayanlar ise Halepçe katliamı başta olmak üzere Kürtlere ve Şiilere dönük sayısız katliamı mutlaka hatırlayacaklardır. Saddam Hüseyin'in tarihi, darbe, cinayet, katliam, Kürtlere karşı kimyasal silahlarla uyguladığı kitle katliamlarıyla dolu.

Fakat asıl sorulması gereken soru şu: Saddam Hüseyin bu kanlı tarihini hangi güçle yazabildi? Nasıl bu kadar uzun bir süre iktidarda kaldı? Saddam Hüseyin'i kim destekledi? Kısacası, kimdir Saddam Hüseyin?

Saddam Hüseyin ve arkadaşları

20 yıl önce. O zamanlar Başkan olan Ronald Reagan'ın özel temsilcisi olarak Bağdat'ta bulunan, Ulusal Güvenlik Karar Yönergesi'nde yer alan ifadelerle, Saddam'a "Irak'ın doğal zenginliklerinin el değiştirmesi Batı için stratejik bir yenilgi olacaktır," diyen önemli bir ABD temsilcisi var. Bu adam, artık tüm dünyanın tanıdığı Donald Rumsfeld. Bush yönetiminin patronlarından birisi.

Bağdat ile Washington arasındaki, 1967 Arap-İsrail savaşı ile kesilmiş olan, yakın ilişkiler böylece yeniden ve daha etkin bir biçimde kurulacaktı. Bir yıl geçmeden Washington Saddam'la ilişkilerini tamamen normalleştirecek ve hatta diktatörün, İsrail'le barış yapmaya teşne tam boy bir "ılımlı Arap" haline geldiğini ileri sürecekti. (IPS, 16/12/2003, Jim LOBE)

Rumsfeld 20 Aralık 1983'te Sadam Hüseyin'le ilk görüşmesinde Irak'ın kimyasal silah kullanımını gündeme getirmemişti. Rumsfeld, uzun zaman, bu meseleyi Saddam'la görüşmelerinde dile getirdiğinde ısrar ettiyse de Dışişleri Bakanlığı arşivlerinin açılmasından sonra hikayesini değiştirmek sorunda kaldı. Bu belgelere göre Rumsfeld, konuyu Saddam'a değil, ayrıca görüştüğü o zamanki dışişleri bakanı Tarık Aziz'e açmıştı.

Sonraki beş yıl boyunca Washington sessiz sedasız Saddam'a yenilgiden kurtulması için gereken askeri donanımı, hatta İran askerlerine ve Kürt sivillere karşı kullanacağı kimyasal silahları sağladı. Asıl önemli olan Washington'un bu kimyasal silahların özellikle sivillere karşı kullanımını desteklememiş olmaması değil, Reagan yönetiminin bunların Irak tarafından kullanılmasını kınamaktan kaçınmasıydı. (IPS, 16/12/2003, Jim LOBE)

Saddam Hüseyin ve CIA

Saddam Hüseyin'in CIA ile ilk temasları çok eskilere dayanır. 1958'de Batı yanlısı Kral Faysal'ı devirerek iktidara geçen General Abdül Kerim Kasım'a karşı 1959'da, CIA destekli bir suikast girişiminde yer alışına kadar gider.

General Kasım'ın Baas Partisindeki bir darbeyle devrilmesi çok şaibelidir. Fakat Baas Genel Sekreteri'nin darbeden sonra, "iktidara CIA trenine binerek geldik," sözleri ABD'nin Irak'taki kollarının ne kadar uzun olduğunu gösteriyor.

Bu darbenin ardından Saddam Hüseyin partinin gizli istihbarat biriminin başına geçti ve CIA'nin verdiği listelerde yer alan devrimcileri öldüren Ulusal Muhafız Birliklerini yönetti.

Reagan'ın Saddam ile ilişkisi

Reagan yönetimi 1981 sonlarında Bağdat'ın İran'la savaşı kaybetmesinin Washington'un bölgesel çıkarları üzerinde yıkıcı bir etkide bulunacağını görünce işleri kenardan izlemeyi bıraktı. Irak 1982'de ABD'nin "terörizm destekçileri" listesinden çıkarıldı, milyarlarca dolarlık tarımsal kredi ve "çifte kullanım" olanağı bulunan mal ithali iznine kavuştu. Bu mallar arasında hem sivil hem askeri amaçlarla kullanılabilen kimyasal silahlar, gelişmiş iletişim donanımı ve teknolojisi de vardı.

İran stratejik dengeyi kendi lehine çevirmeyi sürdürdükçe durum daha da acil bir karakter kazandı.

26 Kasım 1983'te Reagan, Bağdat güçlerinin İran saldırılarını durdurmak için kimyasal silahlar kullandığının ABD istihbaratınca öğrenilmiş olmasına karşın 114 No.lu Milli Güvenlik Karar Yönergesi'ni imzaladı. Rumsfeld bu karardan az sonra Bağdat'ı ziyaret etti ve bu ziyaret 1985'te Washington'un Saddam'a 1,5 milyar dolar değerinde, aralarında Irak'ın nükleer ve biyolojik silah programında da kullanabileceği şarbon türevleri ve zehirler sağlamasıyla sonuçlandı.

Saddam Hüseyin'in Irak'taki yükselişinde ve her türlü insanlık dışı uygulamasında, kitle imha silahları kullanmasında, kimyasal silah edinmesinde, en büyük dostu, her zaman ABD yönetimleri olmuştur. ABD yönetimlerini yargılamadan, özellikle bugün Bush'u işlediği savaş suçları nedeniyle yargılamadan, sadece Saddam Hüseyin'i yargılamak yeterli değildir.

ABD her türden desteği verdi

Saddam Washington'dan kredi, teçhizat ve örtülü askeri desteğin yanı sıra Birleşmiş mİlletler ve başka kurumlarda savaşta yasak silahları kullanmasından ötürü kınamalara ve ABD kongresinin yardımı kesme çabalarına karşı diplomatik destek de alıyordu.

Saddam Hüseyin, misket bombaları ve CIA

CIA aynı zamanda eski görevlisini silah ve İran birliklerinin hareketi konusundaki istihbarattan yoksun bırakmamakla görevlendirilmişti. Teiccher'in 1995'te verdiği yeminli ifadesine göre zamanın CIA müdürü William Casey bu görevi hiç ihmal etmeden yerine getirmişti.

Casey, örneğin, İran'ın "insan dalgaları" taktiğine karşı kullanması için Irak'a misket bombaları sağlamak üzere Şili'deki silah şirketi Cardoen'i devreye sokmuştu.

CIA ve Halepçe katliamı

Saddam Mart 1988'de Halepçe'de Kürt sivillere karşı zehirli gaz kullanarak 5 bini aşkın insanı öldürdüğünde CIA ona istihbarat ve diğer yardımları sağlıyordu.

AKP hükümetinin bütün çabalarına rağmen İstanbul Kadıköy'de toplanan 50 bin kişi "NATO'ya, Bush'a ve Irak'ın işgaline" karşı yürüdü. Sabahın erken saatlerinden itibaren iskeleler kapatıldı, vapurlar çalıştırılmadı

DEFOL BUSH

“Katil Bush bugün kaç çoc

ı, hesap ver
cuk öldürdün”

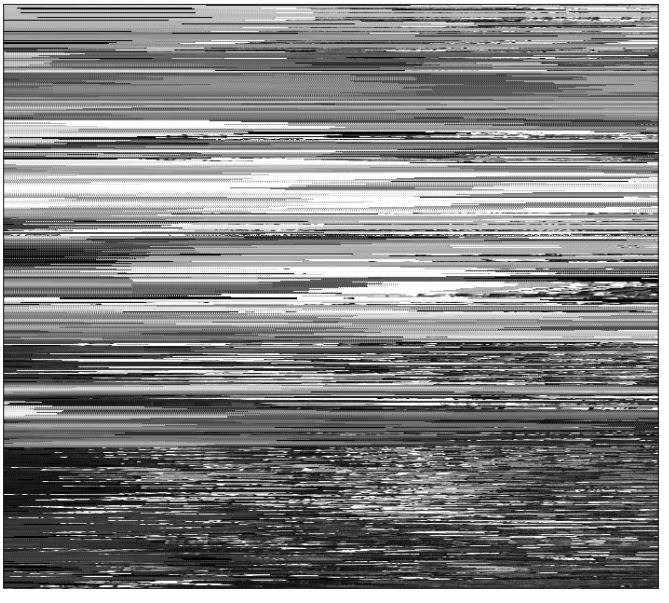

Bir kampanyanın örgütlenişi

Küresel Barış ve Adalet Koalisyonu Ekim 2003'den itibaren "gelme Bush" kampanyasını örgütlemeye başladı.

Kampanya 8 Ocak günü İstanbul'da yapılan bir basın açıklaması ile Memet Ali Alabora tarafından ilan edildi.

Yaklaşı 7 ay süren kampanya giderek hız kazandı ve yayıldı.

24 Ocak günü 'Savaşsız Bir Dünya İçin Uluslar arası Buluşma' adlı, yurt dışından konuşmacıların da katıldığı bir sempozyum düzenlendi.

Sempozyuma, İngiltere'den 'Stop The War Coalition' aktivisti, gazeteci ve yazar Kevin Ovenden, ABD'den 'Military Families Speak Out' aktivisti Micheal Phearson, sanatçı Zeynep Tanbay, Mazlum-Der İstanbul Şubesi Başkanı Ahmet Mercan, Küresel Barış ve Adalet Kolaisyonu'ndan Hakan Tahmaz, İsrailli barış aktivisti, Gazeteci, yazar, eski milletvekili Uri Avnery, gazeteci Ragıp Duran, Küresel Barış ve Adalet Koalisyonu'nda Roni Margulies, Yıldız Önen ve Mehmet Ali Alabora katıldılar.

İstiklal'de eylem

20 Mart günü, Irak'a savaşın yıldönümünde BAK Irak'ta Savaşa Hayır Koordinasyonu ve İsgal Karşıtı Komiteler ile birlikte İstanbul'da Taksim meydanında bir gösteri yapıldı.

Gösteriden sonra İstiklal caddesine yürüyüşe geçen BAK kitlesi gider3ek büyüyen canlı bir yürüyüş yaptı.

Aynı gün BAK Ankara, İzmir, Aliağa, Trabzon, Bursa, Gaziantep, Ordu, Çorum ve Sivas'ta da gösteriler yaptı.

İstanbul'da basın açıklamasını Mehmet Ali Alabora ve Görkem Yeldan, Ankara'da ise TMMOB Genel Başkanı Kaya Güvenç okudu. İstanbul ve İzmir'deki eylemlerde İngiltere Stop The War Coalition'un sözcülerinden Lindsey German'ın ve Yunanistan Savaş Karşıtı hareketinden Petros'un destek mesajları okundu. Eylemlere Türkiye çapında toplam 10 bin kişi katıldı.

Felluce ile dayanışma

BAK aktivisteri 9 Nisan'da ise Irak'ın Felluce kentindeki direnişi desteklemek için sokaklara çıktı.

İstanbul Saraçhane'deki basın açıklamasını DİSK genel Başkanı Süleyman Çelebi okudu.

Ayrıca Adana ve izmir'de de gösteriler yapıldı. 3 gösteriye 1000 kişi katıldı.

10 Nisan'da İzmir Barosu'nda "Kürsel kapitalizm, savaş, silahlanma, şiddet ve NATO" konulu bir sempozyum gerçekleştirdi. DİSK, TÜRK-İŞ, TMMOB, ve İzmir Tabip Odası ve Öğrenci Muhalefeti ve KESK İzmir Şubeler Platformu temsilcileri katıldı. Yaklaşık 250 kişinin katıldığı sempozyumda Küreselleşme ve Şiddet, Küreselleşme ve Savaş, Küreselleşme, Orduların Yeni Rolleri ve NATO, Küreselleşme ve Emek Hareketi gibi konular tartışıldı. Sempozyuma Melek Göregenli, İstanbul BAK'tan Nuri Ödemiş, Doğan Tarkan, Hayri Kozanoğlu, Nilgün Toker Kılıç, KESK Genel Başkanı Sami Evren, Hilal Küey, Aydın Engin, Ömer Laçiner konuşmacı olarak katıldılar.

Uluslararası mücadele günü

16-18 Nisan'da İstanbul'da yapılan Avrupa Sosyal Forumu hazırlık toplantısında yapılan uluslararası savaş karşıtları toplantısında 26-30 Haziran tarihleri arası Küresel Eylem Haftası ilan edildi.

Yunanistan savaş karşıtı hareketinden gelenler 'Gelme Bush' kampanyasını Yunanistan'da merkezi kampanyaları olarak örgütleyeceklerini ilan ettiler.

Güçler birleşiyor

BAK bu arada 27 Haziran gösterisini mümkün olan en geniş katılımla yapmaya karar verdi ve İşgale karşı Komiteler ve adını NATO ve Bush karşıtı Birlik olarak değiştiren Koordinasyon'la görüşmeleri başlattı. Böylece en büyük güçleri bir araya gelmesi için çalışmalar başladı.

BAK'ın tek koşulu eylemin şiddet içermeyen doğrudan eylem olmasıydı.

Bu arada 15 Mayıs'ta Beşiktaş iskelesinde Irak'ın işgalini kınayan bir basın açıklaması yapıldı.

23 Mayıs Pazar günü Saraçhane'den Beşiktaş'a 'Gelme Bush' bisiklet turu düzenlendi. Ardından Beşiktaş iskelesinde Ufuk Uras tarafından İsrail'in Filistinlilere yönelik saldırılarını kınayan bir basın açıklaması yapıldı.

2 Haziran Çarşamba günü Mustafa Alabora, Mehmet Ali Alabora, Ufuk Uras, Zeynep Tanbay, Gencay Gürsoy'un da katılımıyla Taksim'de 5 Haziran'da Saraçhane'de yapılacak 'Gelme Bush' basına açıklamasına çağrı yapıldı ve halka bildiri dağıtıldı.

Miting ve konser

5 Haziran'da Saraçhane Parkı'nda Barış Girişimi ile birlikte Bush Gelmeden önce bir kez daha 'Gelme Bush!' demek için bir miting yapıldı.

Eyleme aşırı yağmura rağmen 1000 kişi katıldı.

12 Haziran'da ise Kadıköy Özgürlük Parkı'nda 'Gelme Bush' konseri yapıldı.

Konsere Bulutsuzluk Özlemi, Işığın Yansıması, Kara Güneş, Kardeş Türküler, Mor ve Ötesi, Onur Akın, Rojin, Vedat Sakman, Yaşar Kurt ve Zeynep Tanbay katıldı. Binlerce kişinin izlediği konserde sinema sanatçısı Mustafa Alabora Nazım Hikmet'in, "23 Sent'lik" isimli şiirini okudu.

15 Haziran Salı günü Tünel Meydanı'nda sanatçı ve aydınlarla birlikte Gelme Bush standı açıldı. Stand açılışına Mahir Günşiray, Zeynep Tanbay, Genco Erkal, Menderes Samancılar, Mehmet Güleryüz, Atıf Yılmaz, Ufuk Uras, Hayri Kozanoğlu ve Mustafa Alabora katıldılar.

İzmir mitingi

19 Haziran'da İzmir Cumhuriyet Meydanı'nda KESK, DİSK, TMMOB, Küresel BAK, NATO ve Bush Karşıtı Birlik ve İşgale Karşı Komiteler tarafından 'İşgale, Bush'a ve NATO'ya Hayır' mitingi yapıldı.

Mitingde Yaşar Kurt ve No Name grubu şarkı söylediler. Ortak metni TMMOB İKK'dan ve Küresel BAK sözcüsü Musa Çeçen okudu.

Mitinge 2000 kişi katıldı.

Barış buluşması

19-25 Haziran tarihleri arasında İstanbul'da *'Onlar savaş ve işgali, biz barış ve özgürlüğü konuşuyoruz'* şiarıyla **Barış Buluşması** toplantıları düzenlendi.

Toplam 16 toplantı ve bir şiir maratonu yapıldı.

Toplantılara, Christoph Aguiton, Doğan Tarkan, Sevgi Göğçe, Ufuk Uras, Hrant Dink, İpek Çalışlar, Mehmet Bekaroğlu, Şenol Karakaş, Ahmet Mercan, Ertuğrul Kürkçü, Saruhan Oluç, Yıldız Önen, Melda Keskin, Psk. Behice Boran, Psk. Dr. Nazım Sevim, Kaya Güvenç, Nuri Ödemiş, Roni Margulies, Tayfun Mater, Fatma Gök, İsmail Kaplan, Berna Kuleli, Bikem Ekberzade, Müge İplikçi, Gülden Sönmez, Hakan Tahmaz, Mete Çubukçu, Seyfi Öngider, Masis Kürkçügil, Nuh Köklü, Serkan Dadak, Fikret İlkiz, Mete Çubukçu, Prof. Rona Aybay, Prof. Turgut Tarhanlı, Dr. Önder Özkalıpçı, Dr. Ümit Biçer, Dr. Ümit Şahin, Hilal Küey, Hülya Üçpınar, Müge Sökmen, William Peden, Murat Çelikkan, Nevin Sungur, Ertan Keskinsoy, Tuna Türkmen, Kıbrıs Milletvekili İzzet İzcan, Synaspysmos Dış İlişkiler sorumlusu Aliki Papadomihalati ve Hayri Kozanoğlu konuşmacı olarak katıldılar.

Barış Buluşması toplantılarına toplam 800 kişi katıldı.

25 Haziran Cuma günü İzmir ve İstanbul'da Bush ve Blair hakkında suç duyurusunda bulunuldu ve Cenevre Sözleşmeleri'ne göre Bush ile Blair'in savaş suçluları oldukları savunularak Türkiye'ye geldiklerinde tutuklanmaları istendi.

26 Haziran Cumartesi, yani Bush'un Ankara'ya geldiği gün Ankara'da içinde Küresel Bak'ın da bulunduğu NATO, İşgal ve Bush karşıtı platform tarafından kitlesel bir miting düzenlendi. Mitinge 10 bin kişi katıldı.

Toplantılar

27 Haziran'a hazırlık olarak Adana, Adapazarı, Akhisar, Aliağa, Ankara, Antalya, Aydın, Balıkesir, Bartın, Bursa, Bursa Üniversitesi, Orhangazi, Çanakkale, Çerkezköy, Çorlu, Çorum, Denizli, Edirne, Gaziantep, Gebze, Hopa, İzmir, Ege Üniversitesi, 9 Eylül Üniversitesi, Maraş, Kırklareli, Kocaeli, Lüleburgaz, Manisa, Mersin, Muğla, Niğde, Ordu, Samsun, Sivas, Tekirdağ, Trabzon olmak üzere toplam 33 ilde BAK toplantıları yapıldı.

Bunların 16 tanesinde kampanya süresince toplantılar yapıldı.

Ayrıca İstanbul'da Bağcılar, Gaziosmanpaşa, Kadıköy, Beyoğlu, Avcılar, Zeytinburnu, Bakırköy, Kuzguncuk, Maltepe ve Esenler'de, Marmara Üniversitesi Meslek Yüksek Okulu, Yıldız Teknik Üniversitesi ve Galatasaray Üniversitesi'nde toplantılar yapıldı.

800 üye

Yapılan etkinliklerde 800 kişi BAK aktiivisti olmak istediğini bildirdi ve sonraki etkinliklere katıldı.

Kampanya boyunca toplam 40 bin adet bülten, 50 bin adet pul, 5000 adet kağıt bayrak, 200 adet bez bayrak, 100 bin adet bildiri, 15 bin adet afiş, 100 adet önlük, 10 bin adet rozet yaptırıldı.

SAVAŞ ve BARIŞ

Şimdi Zana ve arkadaşları somut barışçı taleplerle mücadeleye devam ediyorlar. Yanlarında olacak mıyız?..

Leyla Zana ve diğer Kürt milletvekillerinin serbest bırakılması ve TRT'de "kırmançi" ve "zazaca" yayınların başlaması üzerine her kesimde bir tartışma başladı. Önce gerçekten büyük bir iyimserlik sardı her yerde. Gerçekten de milletvekillerinin serbest bırakılması ile bazı Kürtlerin de ifade ettiği gibi, eksik, kısıtlı komik de olsa devlet televizyonunda Kürtçe yayın yapılması büyük gelişmelerdi Türkiye için.

"Huzur ve barış ortamı"

Zaten Öcalan'ın yakalanıp hapse atılmasının ardından Kürt hareketinin barış sürecini başlatması Kürtler için biraz rahatlama sağladı. Yıllarca yaşamlarını silahların, çatışmaların, işkencelerin arasında sürdürmeye çalışan, köyleri ve evleri yakılıp başka kentlerdeki sefil ve paramparça yaşamlara sürüklenen, Doğunun kent merkezlerinde yürürken her an enselerinde bir kurşun veya satırla yaşamlarının son bulması kaygısını taşıyan… insanlar için son yıllar çok huzurlu geçti.

Gerçekten önceki yıllara göre "huzur ve barış ortamı" içindeydik. Bu "huzur ve barış ortamı"nın Kürtler açısından ne anlama geldiği bir yana Batı'da ve Türk solunda da önemliydi bu ortam. Bizler burada bir çok sıkıntıdan kurtulduk. Her asker cenazesinde sokakları dolduran faşist güruhların yarattığı ağır şovenist havadan, her tarafta kan ve şiddetin her şeyi belirlediği politik bir ortamdan, Devletin Kürtlere saldırırken daha da baskıcı ve sert hale gelen ağır anti demokratik uygulamalarından da bir nebze kurtulduk. Daha ötesi; tercihlere zorlanmaktan, taraf olmaktan, en uzağımızın bile politik icaplar nedeniyle de olsa yakınlık kurmak zorunda olduğu Kürtler'e karşı duyduğumuz eziklikten de kurtulduk.

Ne yaptık o yıllarda?

Peki Türk solu olarak ne yaptık biz o yıllarda? Yakıp yıkmalar köyleri de aşıp kentleri sardığında, tank mermileriyle kentler bombalanıp "PKK yaptı" denildiğinde; Batıdaki öğrenci, sendikacı Kürtler gözaltına alınıp işkence gördüğünde, kaçırılıp öldürüldüğünde; DEP'li Vedat Aydın Diyarbakır'da öldürüldüğünde; Bir grup Kürt milletvekili arkalarında yüzlerce polis, asker ve özel tim eşliğinde Batman sokaklarında dolaşırken onlardan biri olan Mehmet Sincar sokak ortasında vurularak öldürüldüğünde; DEP binaları, Gündem gazetesi bombalandığında… ne yaptık biz?

İşte o yıllarda "biz" Türk solcularından bazıları, taraflar arasındaki durum o kadar açıkken, Kürt hareketini, onların politikalarını eleştirip durdu. Zaman zaman devletin açık anti demokratik ve yasa dışı uygulamalarına karşı çıkıp bu nedenle bedel ödeyenler de oldu ama genel eğilim Kürtlere akıl vermekti.

Öcalan yakalandığında da aynı şey oldu. Türk solunun bir bölümü tamamıyla sessiz kaldı. Sözde "radikal" solcuların tamamına yakını Öcalan'a "İmralı bülbülü" diyenlerde uç noktasına varan bir saldırıya giriştiler. Onlara göre de Öcalan "direnmeliydi", silahlı savaşa devam etmeliydi. Kürtler yine yaranamamıştı biz Türk solcularına.

Harekete ne önerilirse önerilsin, bugün de aynı tutum devam ediyor: Uzak durma, sorunu çözmek için çaba göstermeye yanaşmama ve akıl verme. Hatta daha ileri gidip ağabeylik yapma..

Bugün dünden farklı değil

Evet, çok şey değişti. Savaş yıllarının bedelini 10 yıl hapisle ödeyen Leyla Zana şimdi "gerekirse barışın bedelini ödeyeceğiz" diyor. Bugün barış için mücadelenin savaştan daha zor olduğunu söylüyor. Hareket içinde Zana ve arkadaşlarıyla birlikte farklı sesler de çıkıyor. Zaten Kongra Gel de artık ateşkesin bittiğini ilan etti. Şimdi hareket savaş ve barış arasında çok gergin bir çizgide ilerleyecek.

Peki Türk solu ne yapacak bugün? Dün olduğu gibi bugün de Kürtler bizi zor durumda bırakıyor diye onlara hesap mı soracak? Yoksa kalıcı bir barış için mücadele mi edecek?

Geçmiş zaman hayali belki ama şunu herkes bir düşünse: Türk solu 15-20 yıl önce Kürt sorununun çözümü için mücadele edebilmiş olsaydı.. Kürt Milletvekilleri, aydınlar, politikacılar öldürülürken, hapse atılırken onlara destek verebilseydi.. Köylerin boşaltılmasını engelleyebilseydi.. Hiç değilse 28 Şubat dümenine takılıp mücadeleye ara vereceğine Susurluk'un hesabını sonuna kadar görüp kirli savaş yıllarının tüm muhasebesini ortaya dökerek sorumlulardan hesap sorabilseydi.. Evet bunlar olabilseydi bu noktada olur muyduk?

Barışı kazanmak için

Türk solu Kürt hareketinin "eski" şiddet politikasına dönmesini eleştirmeden önce kendisi "yeni bir şeyler" söylese çözüm yolları daha çok açılacak. Bugün şiddeti önlemenin yolu Kürtler açısından eşit ve adil bir barış sağlanmasıdır. Bu barışı sağlamak için hep "aman ha dikkat edin", "aman bunu yapın, şunu yapmayın" ağabeyliklerine soyunmak yerine somut talepleri sahiplenmektir.

Kürtlerin talepleri şiddet kullanıp kullanmamak tartışmaları etrafında değildir. Çok somut akla yakın talepleri vardır. Kürtlerin hapisliği Leyla Zana ve arkadaşlarının Abdullah Gül'ün ifadesiyle "aklanmadan ve yeniden yargılanmak üzere" serbest bırakılmasıyla bitmez. Kürtlere politika yapma talebi ile ikide bir kapatılan partilerin baskı altındaki faaliyetlerini çok aşar. Kürt dili üzerindeki baskı ve yasaklar TRT yayınlarıyla bitmez. O güzel afiş sloganında söylendiği gibi, "Kürt halkı bir dershaneye sığmaz"..

Şimdi Zana ve arkadaşları somut barışçı taleplerle mücadeleye devam edecekler. Yanlarında olacak mıyız?..

Emre AKYOL

YENİ BİR SOL ÜZERİNE TARTIŞMALAR

En önemlisi Enternasyonalizm

Yeni sol, tutucu ve hiyerarşik yapılardan olduğu kadar, milliyetçi perspektiflerden de uzak durularak inşa edilebilir ancak. Enternasyonalizm, soyut bir mücadele ilkesi değildir. Bazı uluslar arası günlerde anma toplantıları düzenlemek hiç değildir. Enternasyonalizm, kapitalizme karşı mücadelenin, ancak kürsel düzeyde birleşik bir biçimde örgütlenebilirse kazanabileceğini bilmek ve her günkü mücadelenin bu yaklaşımla örgütlenmesi demektir.

Anti kapitalist hareket bu yönde çok öğretici adımlar atıyor. 15 Şubat 2003 günü, tüm dünyada on milyonlarca insan, ABD'nin Irak'a saldırısını engellemek için sokaklara çıktı.

ABD'de üniversitelerde sürdürülen "No Logo" kampanyası, Üçüncü Dünya ülkelerinde ezilen emekçi sınıfların haklarını korumak için örgütleniyor.

Ya da ATTAC'ın "Tobin Vergisi" kampanyası, uluslararası para hareketlerinde vergi kesintisini öngörürken, bu kesintilerin tüm emekçiler için kullanılmasını amaçlıyor.

Jubile 2000 kampanyası, borçların silinmesi için mücadele ediyor.

Bu çok müthiş bir küresel dayanışma ağı anlamına geliyor.

Anti kapitalist aktivizmin bu enternasyonalist yaklaşımı, örneğin Türk solu içinde çok sık örneğini gördüğümüz milliyetçi yaklaşımlarla kıyaslanamaz bile.

Türkiye'de ABD'nin Irak'a saldırısından önceki eylemlerde bile "Tam bağımsız Türkiye" sloganları öne çıkartılıyordu. Solun bir kesimi, ancak, Türkiye'yi hedef tahtasında gördükleri için savaş karşıtı eylemlere katıldılar.

Ne kadar ilginç ki, 1917 yılından sonra, devrimci Rusya'da iktidarda olan Lenin ve Bolşevikler, "Gerekirse Alman devrimi için kendimizi feda ederiz" diyorlardı. Bugün de savaş karşıtları içinde de küreselleşme karşıtı hareket içinde de aynı yaklaşıma sahip olan, doğal bir enternasyonalist yaklaşımla mücadele eden geniş ve genç bir radikal kesim var. Bu kesim savaşı durdurmak için ABD'deki savaş karşıtlarına güç kazandırmak zorunda olduğunu biliyor. Bu yüzden tüm eylemler, eşgüdümlü ve küresel bir biçimde örgütleniyor.

Sol, bu yaklaşıma sonuna kadar sahip çıkmadan, enternasyonalist bir depremle yeniden harmanlanmadan güçlenmesi olanaklı değil.

Funda BAYSAL

Sol, yeni sağdan daha yeni, daha özgür, daha renkli, daha somut, daha popüler olsa...

Ragıp DURAN

Aslında 'Yeni' sözcüğünü en çok reklamcılar kullanır. Reklamcılık, çürüğü sağlam, eskiyi yeni, pahalıyı ucuz gösterme sanatıdır. Bu nedenle SOL için, özel olarak 'Yeni' sıfatını kullanmaya gerek yok. Aksine, belki de, bugün 60-65 yaşındaki Amerikalı gazetecilerin mesleğe ilişkin şiarlarında olduğu gibi, 'Eski değerlere geri dönelim' ilkesini benimseyebiliriz.

'Yürek, her zaman soldadır' Fransız Sosyalist Partisinin bir zamanlar seçim kampanyası sloganıydı. SOL ile sağ arasındaki mücadele romantik dolayısıyla duygusal bir mücadele değil. Nörologlardan esinlenebiliriz: Beynin sol yarımküresi düşüncenin, yaratıcılığın mecrasıdır.

Yeni Dünya Düzeni, Neo-Liberalizm ya da Küreselleşme, yüzyıldır bildiğimiz Kapitalizmin 21. yüzyıl vitrin, kılıf ve giysileriyle donatılmış, süslenmiş versiyonundan başka bir şey değil. SOL ise, özünden, tarihinden, geleneklerinden bir şey yitirmeden, isyancılığın, muhalefetin, devrimciliğin, halkçılığın, kamu çıkarını savunmanın, dayanışmanın kısacası özgürlük-eşitlik-kardeşliğin delikanlı ismi olmalı.

Solculuk, vakti zamanında, Sovyet ya da Çin taraftarlığı olarak algılandığı için, şimdi de Duvar yıkılıp, Rusya Federasyonu mafya kapitalizmine yenik düşüp, Çin de piyasa sosyalizmi adı verilen 'kuru su' haline geldiği için, solculuk, onların deyimiyle 'reyting kaybediyor'. Solun bağımsızlığını ve özgürlüğünü, özgürlükçülüğünü bir kez daha yüksek sesle ilan etmek gerek.

Değer yargıları sıralamasını alteden sağa karşı, paranın yerine insanı, rekabetin yerine dayanışmayı, müşterinin yerine yurttaşı koyabilirsek, SOL doğrulmaya başlar. Üstelik tüm bunları, onların güreş minderinde değil kendi çayırımızda yapmalıyız. Yani mesela solcu reklam olmaz, solcu kitle imha silahı olmaz, solcu sömürü olmaz, solcu işgal olmaz.

Sol aslında tarihi, felsefi, ideolojik anlamda sağdan her zaman her yerde daha güçlü, daha zengin. Bu gücü, bu zenginliği günlük yaşama tercüme etmek gerek.

Açık farkla olmasak da bu aralar mağlup durumdayız. Merak etmeyin ilk kez mağlup duruma düşmedik. Bizim takım genç, enerjik ve umut dolu. Üstelik sağ, kendilerinin dışındaki odaklara bağımlı. Bizim ise kendi gücümüze dayanarak sağı yenme olanağımız var. Maç bitmedi, bitmeyecek...

BAK'ın reddedilemez farkı ve umut!

27 Haziran mitinginde solun dizilişi ile gösteri boyunca farklı bir hava içinde olan Küresel Barışçıların dizilişi bile birbirlerinden çok farklıydı.

Sol örgütlerin çoğu, ama neredeyse hepsi diyebileceğimiz kadar çoğu, sıraya girmiş bir biçimde yürüyorlardı. Üçerli, beşerli sıralar. Aralıklı bir sıralanış.

Bu tür yürüyüş yaşam içinde karşımıza iki yerde çıkar. Önce okulda. Bizi zorla sıraya sokarlar, ön sıra ile arka sıra mesafe alır ve yürünür. Ya istiklal Marşı söylemey, ya "Ne mutlu Türküm" demeye gidilir.

Sonra askerlikte karşımıa çıkar. Orda da sürekli "disiplinli" bir biçimde sıra ile yürütülürüz.

Oysa savaşta hiç kimse sırayla yürümez. Ama sırayla yürütmek, otoriteye itaat için yapılır. Sırayla yürürken yürüyüş kolunun başındaki subayın otoritesi oluşur.

Peki bizim sol gruplar birer askeri birlik midir? Bazıları kendilerini öyle görüyor. Ama geri kalanlar bu yürüyüş tarzını asıl olarak disiplini sağlamanın yanı sıra büyük, çok görünmek için yapıyor.

Oysa 40 ya da 70 ya da 100, 200 kişisiniz. Ne yaparsanız yapın bu gerçek değişmez ki. Beşerli değil de üçerli sıra yapın, fark etmez.

Bir de işçi kortejleri var. Orada sıra falan yok. İçlerinden erkek olanlar askerliklerini de yapmış ama sıra yok. Ama KESK'de var ya da var olması için bir çaba var ama uyan fazla yok.

Bir de Küresel Barışçılar, BAK korteji vardı. Bütün yürüyüşten bütünüyle farklıydı. Sıra falan hak getire. Hiyerarşi yok. sadece bir hedef için bir araya gelenlerin oluşturduğu gönüllü mücadele birliği.

Diğer kortejler parti bayrakları ile dolu. BAK korteji ise çok daha sade. Ellerde "Defol Bush" pankartları. Genç ve atak. Yaşca daha büyük olanlar da gene genç ve atak. 1965'den beri hareket içinde olan genç aktivistler var aralarında.

Yeni bir sol herhalde bu tür kortejleri oluşturmayı başaranların arasından çıkacaktır.

Sanırım, BAK kortejinde yürüyenlerin çok büyük çoğunluğu kendisini sadece "barış aktivisti" olarak görmüyordur. Onlar politik yelpazanin solunda yer alıyorlar.

Zaten en sık atılan sloganın "biz anti, anti kapitalistiz" olması politik karakteri gösteriyor. Üstelik yürürken daima çoğalan bu kortejin belki de en çekici sloganı bu.

BAK korteji sadece barış istemiyordu. Emperyalistlere karşı dişi ile tırnağı ile direnen bir direnişi destekliyordu. Irak kentlerini teker teker sayıp, "Irak halkı kazanacaktır" diye bağırırken, "ABD ortadoğudan defol" derken politik eğilimlerini gösteriyordu.

Yukarıda da değindiğim gibi yeni bir solun ortaya çıkmasının tek umudu bu tür hareketler. BAK, şimdilik tek örnek. Bu nedenle onu iyi korumak ve geliştirmek gerekir. Yarın yeni BAK'lar oluşabilir. Belki de BAK daha geniş kapsamlı bir örgütlenme olmayı tercih eder. Bilmiyorum. Ama eminim gelecek orada...

Sinan POYRAZ

Dinamik bir politik odağa ihtiyacımız var

Evet, gerçekten de yeni bir sola ihtiyacımız var. Hem de hızla, en kısa zamanda.

Radikal bir sol olmalı bu. Kapitalizmin sınırlarını tanımayan, kapitalizmi devirmeyi hedefleyen, yani ücretli emek sömürüsünün tüm mekanizmalarını dağıtıp, yerine, demokratik, özyönetime dayalı planlı bir ekonomiyi temel alan sömürüsüz bir dünyayı hedefleyen bir sola ihtiyacımız var.

Anti kapitalist hareket, eğer iyi değerlendirebilirsek, sola, yenileşmek, radikalleşmek ve kitleselleşmek için muazzam bir fırsat sunuyor. Ama şu noktaya da dikkat etmemiz gerektiğini düşünüyorum:

Yeni bir sol, her şeye sıfırdan başlayan, her bir politik tanımı yeniden yapmak zorunda olan bir sol değil. Elektriği her gün yeniden keşfetmeye gerek duymamamız gibi, sosyalizm mücadelesinin bir dizi politik ve örgütsel başlığında da üzerinde yükselebileceğimiz dev gibi bir miras olduğunu görmeliyiz. Hem yeni hareketi değerlendirmek gerekir hem de bu mirasa sahip çıkmak gerekir.

Anti kapitalist hareketle birlikte yeni radikalleşen kuşaklara, bu mirasın, hareketin sorunlarına çözüm üretmek için çok güçlü bir dayanak olduğunu gösterebilmeliyiz.

Hareket içinde radikalleşen aktivistler, otomatikman, sosyalist sola katılmak zorunda değiller.

Yeni bir sol, bu aktivistleri kazanmak için, devrimci geleneğin bugünkü hareketin önünü açacak ve aynı zamanda bugünkü hareketle gelişecek dinamik bir politik odak olduğunun gösterilmesiyle örgütlenebilecek.

Bu yüzden sol, bir dizi hastalıktan, uzlaşmacılık, parlamentarizm, milliyetçilik, anti kapitalist olmayan bir anti emperyalizm gibi politik yanılsamalardan hızla kurtulmalıdır.

Ancak, bugün var olan hareket göstermektedir ki yenilenmiş bir sol hızla yükseliyor. Bize düşen görev bu yükselişin hızını arttırmaktır

Özden DÖNMEZ

Bu karamsarlar hep aynı mı kalacak?

2002 yılında 1 Aralık'ta yüzün üzerinde örgütün bir araya geldiği Irak'ta Savaşa Hayır Koordinasyonu İstanbul'da yaklaşmakta olan savaşa karşı bir miting düzenlemişti. Mitinge katılım sayısı hakkında rivayet muhtelif olmakla birlikte 5 ila 10 bin arasıydı.

Bu eylemden sonra bir çok sendikacı, solcu arkadaşımız "Yav, o kadar örgüt bir araya geldi, çıka çıka bu miting çıktı. Hiçbir şey olmaz." dedi. Sonra 2003 Ocak ayında bu kez Türkiye geneline yayılmış eylemler oldu. Arkadaşlar yine karamsardı: "Eylemlere katılım az. Yeni insan gelmiyor. Sen, ben, bizim oğlan…"

Sonra ne oldu? İşte o küçük küçük eylemler, toplantılar, basın açıklamaları vs. derken toplum genelinde çok geniş ve kararlı bir savaş karşıtı hava oluştu. Sonra 1 Mart oldu. Karamsar arkadaşlarımız daha tezkere oylamasının sonuçları açıklanmadan yakınmaya başlamışlardı: "Eh, fena değildi. Ama yine azdı. Bir şey olmadı…"

Bu sene de Küresel Barış ve Adalet Koalisyonu tarafından Ocak ayında "Bush Gel-me, İs-te-mi-yo-ruz" kampanyası başlayıp, ufak tefek basın açıklamaları, toplantılar vs. yapılmaya başlandığında karamsar arkadaşlarımız yine gözlerini kara kara üzerlerimize dikip yine benzer şeyler söylüyorlardı.

En son İstanbul'da Barış Girişimi ve BAK tarafından birlikte yapılan bir kitlesel basın açıklamasına 500 kişi katılınca bu kez Birgün gazetesinin köşelerinde de temsilciler edinmiş olan arkadaşlar "bakın işte, yine kimse yoktu…" dediler.

Sonra ne oldu? Sonra 27 Haziran eylemi oldu.

Şimdi belki 27 Haziran'a bakıp "Eee, ne oldu? Bush'a bir şey mi oldu? Hem 50 bin kişilik genel katılım, hem bin beşyüz - iki bin kişilik BAK korteji çok azdı. Yok yok, böyle olmuyor…" diyorlar, diyecekler…

Doğrusu bu iki yıl boyunca ben eylemlere katılımın azlığından çok bu arkadaşlarımızın durumundan dolayı sıkıldım. Ne bu karamsarlık? Hep böyle mi kalacaklar?

Bir de karamsarlıklarının aşılacağı sınırı bildirseler de bilsek. Yani "bir kampanyanın birinci eylemine şu kadardan aşağı insan katılırsa karamsar olurum abi.." deseler, ona göre adım atsak. Yoksa bir gün nasıl olup da halkın büyük çoğunluğu, savaşı, savaşa yol açan düzeni kaldırıp atıp başka bir dünyayı kurduklarında mı bu arkadaşlar "Hah şimdi oldu işte!" diyecek ve onlar da biz de böyle mi rahatlayacağız?

K. SONER

Kadıköy eylemi Eski sol, yeni sol

YENİ BİR SOL ÜZERİNE TARTIŞMALAR

27 Haziran Pazar günü İstanbul Kadıköy'de "Defol Bush" yazılı yuvarlak dövizleriyle ("lolipoplarıyla") yürüyen yüzlerce insan kimilerine göre fazla neşeliydi.

Ortadoğu'nun kan gölü olduğu şu günlerde İstanbul'da NATO zirvesi toplanırken, üstelik George W. Bush İstanbul'dayken bu kadar neşe neydi böyle? Böyle düşünenlerin çoğu o gün sendikasının, partisinin veya başka bir örgütünün o gün her zamankinden daha da durgun görünen kortejinde monoton bir şekilde yürüyordu. Bir kısmı ise 28 ve 29 Haziran'da İstanbul Mecidiyeköy veya başka bir eylem noktasında yaralanma ve gözaltına alınma olasılığını da düşünerek katılmayı planladığı eylemi düşünerek Küresel BAK'ın "neşeli" kortejine daha da küçümseyerek bakıyordu.

Hangisi daha politik?

Küresel BAK korteji bu kortejin o günkü kalabalığını ve halini anlamayan arkadaşların sandığının aksine çok politik bir kortejdi. Çünkü Küresel BAK, Afganistan ve Irak işgallerini gerçekleştiren ABD'nin bu işgallerden sorumlu olarak her alanda boy gösteren başkanı Bush'un İstanbul'a gelişi vesilesiyle işgale ve küresel kapitalizme karşı savaşsız başka bir dünyanın mümkün olduğunu anlatıyordu.

Sol örgütlerin büyük bölümünün NATO kampanyaları, ezberci sloganlarla sürdürüldü. Küresel BAK'ı "Gelme BUSH" sloganı nedeniyle geri ve apolitik bir kampanya yapmakla suçlayanlar kendi kampanyalarının "kitleleri bilinçlendireceği" iddiasıyla, kimse tarafından anlaşılamayan "teorilerle" dolu broşürler yazdılar, bildiriler ve afişler yayınladılar. Üstelik bu kampanyalar derin bir apolitizme doğru yuvarladı insanları. Çünkü bu kampanyayı yürüten örgütlerin gündemi örgütsel çıkarlar için ayak oyunları, Küresel BAK'la rekabet, örgütlerinin reklamları, polisle çatışarak ve gözaltına alınarak "rüştünü ispatlama" gibi apolitik başlıklardan öteye gidemedi. Politik görünen yan ise söylemlerdi. Bunlar ise yıllardır farklı versiyonları herkes tarafından ezberlenmiş stalinizm, reformizm, milliyetçilik, Maoculuk ve Guevaracılığın çeşitli tonları arasında gezinen söylemlerdi ve iddia sahiplerinin aksine insanları politize etmek bir yana politikadan bezdirici bir sıkıcılığa sahipti.

"Neşeli ol ki genç kalasın..." ya da "Şimdi hep birlikte halaya.."

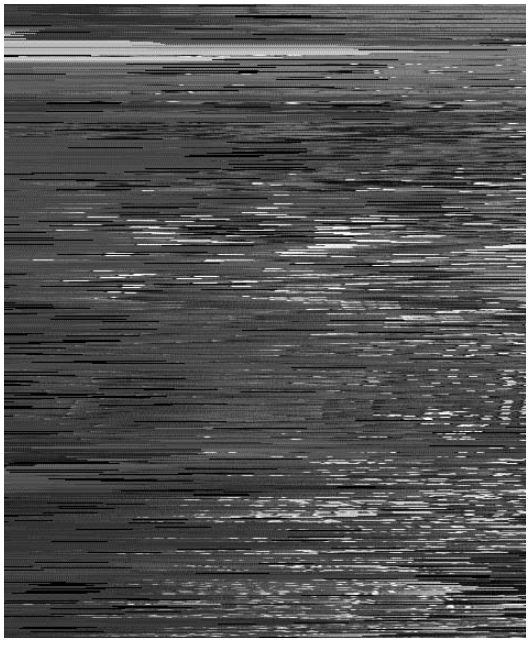

Küresel BAK kortejlerinin eylemlerdeki farklılığı "neşeli ol ki genç kalasın…" şarkısı gibi bir "laylaylom" havasında görünebilir bazılarına. Bazıları "orta sınıf", "beyaz türk" vs. diye de niteleyebilir. Ama ortada olan bir şey var ki, o kortejde yer alan insanların önemli bölümü daha Irak savaşı öncesinden beri yaz kış sokaklarda stand açarak, onlarca yüzlerce toplantı ve etkinlik düzenleyerek, okul okul, ev ev dolaşarak, bu arada solun tüm ayak oyunlarına takılmamaya çalışarak, aileleriyle, okul arkadaşlarıyla, komşularıyla işgal ve Bush hakkında sohbet ederek, başka bir dünyanın mümkün olduğu hayali ve inancıyla mücadele ediyorlar. Yani eyleme bir cafeye veya bara gider gibi dans etmeye ve eğlenmeye gelmiyorlar.

Peki niye neşeliler? Niye olmasınlar?.. Yani hayatın başka alanlarında gülüp eğlenebilirken, başka kolektif etkinliklerde hareketli bir halde bulunurken niye eyleme çıkarken ciddi ve asık yüzlü olsunlar? Bu konuda anlaşılmaz bir şey de Küresel BAK'çıları ritim aletleri çalıyor ve hoplayıp zıplıyor diye eleştiren örgüt kortejlerinin çoğunda mutlaka halay çekiliyor olmasıdır.. Ne demeli, nasıl yorumlamalı?..

Mehmet Ali Alabora'nın da birkaç söyleşide dediği gibi Küresel BAK'çılar çok ciddi ve politik şeyleri güler yüzle anlatıyorlar. Dünyayı değiştirme mücadelesi sırasında eğleniyorlar da. Bu tarz, savaşa, işgale, kapitalizme karşı öfke duyan, bir şeyler yapılması gerektiğini düşünen ama diğer örgütlerin anlaşılmaz, itici ve dışlayıcı politika ve söylemleri nedeniyle hareketten uzak kalan insanların harekete katılmalarını da kolaylaştırıyor.

Yeni bir sol

Tüm geri solun eleştirilerine rağmen işgale ve Bush'a karşı mücadelenin içinden yeni bir sol doğuyor.

Bu sol bir politik çizgide hareket ediyor. Kapitalizmin küresel çaptaki egemenliğine karşı küresel çapta süren mücadeleye bakıyor; ondan öğreniyor, bulunduğu yerde o mücadelenin parçası olduğu bilinciyle hareket ediyor. Bu sol, bugün dünyadaki en radikal, en kapsamlı, dünyayı en çok dönüştüren, dolayısıyla olası tüm devrimci potansiyelleri içinde taşıyan hareketin içinde yer alarak devrimci bir sol çizgide ilerliyor.

Bu sol militanlığı (aktivistliği!) sadece polisle çatışmakta görmüyor. Aylarca süren programlı, planlı, disiplinli bir kampanya örgütleyebiliyor.

Bu sol çok demokratik bir sol. Dünyayı kendisi gibi küçük grupların dönüştüreceğini ve bilinçsiz kitleleri kurtaracağını düşünmüyor. Mümkün olan en geniş kesimle birlikte hareket etmeye çalışarak, kendi içinde en çeşitli fikirleri barındırmaya çalışarak bugünkü mücadelesinin çoğulculuğunu geleceğin dünyasının hep birlikte kurulmasının güvencesi olarak görüyor.

Kendi içinde demokratik bir sol: Birlikte tartışıyor, üretiyor, yaptığını yeniden birlikte tartışıyor, yeniden birlikte karar veriyor.

Peki bu sol ne kadar gerçek, ne kadar mümkün? Şu anki haliyle henüz çok küçük ve genç bir hareket. Ama şu yeni ve küçük haliyle bile "Gelme Bush" kampanyasıyla mücadelenin ana gündemini belirlemeyi başardı. Kampanya tarzıyla geniş kesimlerin ilgisini işgale, kapitalizme ve bunlara karşı mücadeleye çekebildi. 27 Haziran'da Kadıköy'de başka türlü bir eylemin de mümkün ve başarılı olabileceğini gösterdi. Şimdi yapılması gereken bu hareketi büyük bir enerjiyle daha da ileriye götürürken yeni solu daha fazla insanla daha çok tartışmak.

Erkan KARA

GERÇEK **MARKSİST GELENEK** NEDİR?
John Molyneux

TROÇKİ'NİN MARKSİZMİ
Duncan HALLAS

Z Yayınları

BOP'tan ve NATO'dan sonra

Savaş karşıtı hareket ne yapmalı?

Roni MARGULİES

Hükümet ve medya, haftalar boyunca, NATO Zirvesi nedeniyle "bütün dünyanın gözlerinin" Türkiye'nin üzerinde olduğunu anlattı bizlere. Bunun böyle olduğunu kanıtlayabilmek için de, NATO'nun ve Türkiye'nin ne kadar kilit öneme sahip olduklarını anlattı. Hükümetin bunu böyle anlatması doğal. Ama işin ilginç tarafı, Türkiye solunun geniş kesimlerinin de buna katılması ve hatta bu inanca daha da ayrıntılı bir şekilde sahip olmasıydı: NATO Amerikan emperyalizminin saldırı örgütü olduğu için önemli, Amerika NATO'yu 'Büyük Ortadoğu Projesi'ni (BOP) uygulamanın aracı olarak kullanmaya çalışıyor, Türkiye BOP'un temel unsurlarından biri olacak ve zaten Zirve'nin İstanbul'da yapılması da Türkiye'nin BOP içindeki vazgeçilmez rolüne işaret ediyor.

Kim korkar BOP'tan?

Bütün dünya basınını izlediğimi iddia etmiyorum elbet, ama İngiltere basınını çok yakından, Amerika basınını daha uzaktan izlemeye çalışıyorum. 'Büyük Ortadoğu Projesi' ifadesine tek bir kez rastlamadım. Türkiye'nin vazgeçilmez rolünü tartışan yazılar da çarpmadı gözüme.

Çarpmadı, çünkü bugün dünya gündeminin birinci maddesi, tüm diğer gündem maddelerini etkileyen ve belirleyen madde, Irak. Bunun yanında ne BOP'un, ne de Türkiye'nin esamisi okunuyor.

Irak savaşı daha şimdiden İspanya'da hükümetin düşmesine yol açtı, İngiltere'de Tony Blair'i bir daha iyileşemeyecek şekilde yaraladı, Amerika'da Bush'un Kasım ayında büyük olasılıkla seçimleri kaybetmesine yol açacak. Bunlardan daha da önemlisi, Amerika egemen sınıfının saldırgan kanadının tüm planları Irak'ta batağa saplanmış durumda.

Irak'ı (Afganistan gibi) hızla halledeceklerdi, ardından 'şer ekseni'nin geri kalanını, İran'ı, Suriye'yi, Libya'yı ve daha bir dizi ülkeyi hizaya getireceklerdi. İki temel amaçları vardı.

Birincisi, özellikle Çin gibi yakın gelecekte Amerikan hegemonyasını tehdit edebilecek ülkeleri şimdiden markaja almaktı. Bu ülkelerin, Amerika'nın uzun zamandır gerilemekte olan ekonomik üstünlüğünü tehdit edecek duruma gelmelerini engellemek gerekiyordu. Bu doğrultuda, Amerika'yla askeri rekabete girmek zorunda kalmaları sağlanacak, sermaye birikimini ekonomik değil askeri alanlara yönlendirmek zorunda bırakılacaklardı. Çünkü Amerikan egemen sınıfının stratejik düşünürleri Sovyetler Birliği'ni bu şekilde çökerttiklerini düşünüyorlar. Aynı şekilde, Çin'in de, kaynaklarının önemli bir kısmını askeri harcamalara akıtmak zorunda bırakılarak ekonomik büyümesinin önünün kesilebileceğini düşünüyorlar.

Amerika'nın saldırganlığının, bütün "terörizme karşı savaş", "uygarlıklar çatışması" gibi çığırtkanlıklarının ikinci amacı, Amerika'nın müttefik rakiplerinin (Marks'ın deyimiyle 'hırsız kardeşler'inin), özellikle artık ekonomik olarak çok üstün olmadığı ama askeri açıdan fersah fersah ötesinde olduğu Avrupa'nın karşısında, üstün olduğu yönü öne çıkarmak. Bir zamanlar tüm dünyadaki üretimin yarısı Amerika'da yapılıyordu. Bugün, Avrupa Birliği'nin toplam üretimi Amerika'nınkine eşit. Askeri alanda ise durum böyle değil. Amerika'nın silahlanmaya, askeri harcamalara ayırdığı kaynaklar, listede kendisinden sonra gelen on küsur ülkenin toplam harcamalarına eşit. Dolayısıyla Amerika, Avrupa sermayesini ve büyük şirketlerini Irak'tan dışlarken, bunu ekonomik üstünlüğüyle değil, askeri üstünlüğünü kullanarak yapabiliyor ancak.

Yeni Bir Amerikan yüzyılı

Kısacası, dünyanın gündemindeki proje, BOP değil, 'Yeni Bir Amerikan Yüzyılı' projesi. Yukarıda Amerika'nın amaçlarını anlatırken kullandığım cümlelerden hiçbiri bana ait değil. Hepsi Amerika egemen sınıfının Bush tarafından temsil edilen kanadının 'think tank'lerinin, danışmalarının, 'yeni tutucular' (neocon'lar) denilen düşünürlerinin cümleleri (örneğin, bakınız www.newamericancentury.org).

Ne var ki, 'Yeni Bir Amerikan Yüzyılı' projesi, 100 küsur bin Amerikan askeriyle birlikte, Irak çöllerinde, Bağdat ve Felluce'nin ara sokaklarında takılıp kalmış durumda: Beklenmedik bir direniş, dünya (ve hatta Amerika) kamuoyunda beklenmedik ölçüde olumsuz bir tepki, sokaktaki Avrupalı tarafından epey zamandır yapılmakta olan ama artık sokaktaki Amerikalının bile yapmaya başladığı Vietnam benzetmesi, Amerikan ekonomisinin kaldırıp kaldıramayacağı kuşkulu olan bir maliyet, ve başka bir yere saldırmak için gerekli, fakat Irak'tan çekilmesi olan mümkün olmayan askeri güçler.

Özetlersem, Amerikan hegemonyasının ve dolayısıyla dünyanın geleceği bugün Irak'ta tayin ediliyor. Sadece savaşla ilgili olarak değil, her açıdan. Amerika Irak'ta muzaffer olursa başka bir dünyada yaşayacağız, Irak direnişi kazanırsa başka bir dünyada. Amerikan emperyalizmi bugün ya Irak'ta zafer kazanacak, ya Irak'ta ölümcül bir darbe alacak.

BAK ve "Gelme Bush"

Amerika Irak'ta yapmak istediklerini başarıyla gerçekleştirebilirse, bunun sonucu sadece yeni ülkelere saldırması, yeni savaşlar açması olmayacak. Aynı zamanda, dünya sermayesinin tüm dünyaya dayatmaya çalıştığı neoliberal siyasetleri, azgın ve dizginsiz piyasa kapitalizmini dayatma mücadelesinde de önemli bir zafer kazanmış olacak.

Amerikan emperyalizminin, 'Yeni Bir Amerikan Yüzyılı' projesinin, Amerika'nın hegemonyasını koruma ve pekiştirme çabalarının simgesi de, neoliberalizmin simgesi de, tüm dünyanın gözlerinde George W. Bush.

Bu nedenledir ki, İstanbul'daki NATO Zirvesi'ne karşı yürütülen kampanyaların temel vurgusunun BOP değil, hatta NATO bile değil, "Gelme Bush" olması gerekiyordu. Nitekim, geniş kitlelerin benimsediği slogan da bu oldu.

Bundan sonra da, Küresel Barış ve Adalet Koalisyonu'nun, fazla dinlenmeden ve yaz sıcaklarına aldırmadan, Türkiye'nin her yanında "Irak'ta İşgale Son", "Irak'a Demokrasi mi Geldi?", "Amerika Irak'ta Ne İstiyor? başlıklı toplantılar örgütlemeye devam etmesi, savaş karşıtı hareketi inşa etmeyi sürdürmesi gerek.

Bugün dünyadaki temel sorun, Amerika'nın Irak'ta yenilip yenilmeyeceği. Yenilmesini ise, Irak'taki direniş kadar, dünyanın geri kalanındaki savaş karşıtı hareket sağlayacak.

Kıbrıs'ta NATO'ya karşı eylem

İstanbul'daki NATO zirvesini protesto etmek için 26 Haziran Cumartesi günü Lefkoşa'da gösteri yapıldı. Avrupa Sosyal Forumu'nun önerisi ile Bush'un Avrupa'da bulunduğu günleri 'Irak işgaline ve Bush'a karşı eylem haftası' ilan edilmesi çerçevesinde ve İstanbul'daki NATO zirvesi nedeniyle süren eylemlerle de dayanışma amacıyla düzenlenen gösteride, ellerinde pankartları ve bayraklarıyla Kıbrıslı Rumlar da Kuğulu Park'a gelince, polis Rumların, İçişleri Bakanlığı'ndan gerekli izin almadıkları için eylem yapamayacaklarını söyledi.

Bunun üzerine eylemciler parkta barış simgesi şeklini oluşturacak şekilde yere otururken, Güney Kıbrıs'taki İşçi Demokrasisi adlı örgütün üyelerinden Dinos Ayiomamitis basına açıklama yaptı. Ayiomamitis, Kuzey Kıbrıs yetkililerinin Kıbrıslı Türk yoldaşlarıyla yürümelerini engellemesini protesto ettiklerini belirterek, İstanbul'da yapılacak NATO zirvesini dünyanın her tarafında yüz binlerce, milyonlarca insanın protesto ettiğini kaydetti.

Eylemciler, daha sonra olaysız şekilde Elefteria Meydanındaki eyleme katılmak üzere Ledra Palas'a yürüdü.

Burada, kuzeydeki eyleme katılmalarına izin verilmeyen Kıbrıslı Rum eylemcilerle buluşan Kıbrıslı Türk eylemciler güney Lefkoşa'ya doğru yürüyüşe geçtiler. Türkçe, Rumca ve İngilizce sloganlar atan eylemciler, Elefteria meydanına vardılar. Meydanda pankartlar açılarak bildiri dağıtımı yapıldı. Ardından da Küresel Barış ve Adalet Koalisyonunun dayanışma mesajı Türkçe ve Rumca olarak okundu.

Küresel Barış ve Adalet Koalisyonu'nun mesajı

Küresel Barış ve Adalet Koalisyonu'nun Lefkoşa'da yapılan eyleme gönderdiği mesaj şöyle:

"Yarın, 46 ülkeden 26 devlet başkanı NATO Zirve Toplantısı için İstanbul'a geliyor. Aralarında George W Bush da olacak. Haftalardır, binlerce Amerikalı ve Avrupalı polis ve gizli servis görevlisi burada bulunuyor: İstanbul'u dünyanın egemenleri için güvenli bir hale getirmek için Türk güvenlik kuvvetlerine yardım ediyorlar. Bush ve silah arkadaşları Amerikan emperyalizminin ve dev petrol şirketlerinin çıkarları için Irak'a savaş açtığı günden bu yana, dünya hepimiz için daha tehlikeli ve daha güvenliksiz bir hale geldi. Dünyayı tehlikeli hale getirenler, ancak İstanbul'u bir polis devleti haline getirerek toplantı yapabiliyorlar. Biliyorlar ki, herkes onlardan nefret ediyor, biliyorlar ki onları İstanbul'da istemiyoruz.

Biliyorlar ki, onları burada istemeyen sadece İstanbullular değil, sadece Türkiyeliler değil. Bütün bölge halkları Bush ve savaş çetesine karşı. Bizler gibi, Avrupa'nın ve Amerika'nın büyük çoğunluğu da savaşa, işgale, cinayet ve işkencelere karşı. Bu nedenledir ki, Aznar gitti, Bush ve Blair de gidici. Bu nedenledir ki, dünya tarihinin bugüne kadar gördüğü en kitlesel uluslararası savaş karşıtı hareket, savaş çığırtkanlarının hepsini devirene kadar büyümeye, gelişmeye devam edecek.

Hepinize yoldaşça selamlar. Hep birlikte katilleri durduracağız. Hep birlikte, dünyada barışı ve adaleti kazanacağız."

Kıbrıslı örgütlerin ortak açıklaması

Eylemle ilgili olarak 25 Haziran'da ara bölgede bir basın toplantısı yapan Kıbrıslı Türk ve Rum örgütlerin ortak bildirisi ise şöyleydi:

"George W. Bush 28 ve 29 Haziran'da Türkiye'de yapılacak NATO zirvesine katılacak. Amacı "Büyük Ortadoğu Projesi" ilgili planlarını hayata geçirebilmek için diğer NATO üyelerinin desteğini elde etmektir. Kıbrıs bu planın bir parçasıdır. Kıbrıs'a "batmayan uçak gemisi" diyen kendileridir.

26 Haziran'da, Irak'ın ve Filistin'in işgaline karşı küresel eylem günü çağrısı yapıldı. Halihazırda George Bush'u yürüttüğü kirli savaşında destekleyen hükümetler, savaş karşıtı hareketin baskısı sayesinde desteklerini çekmeye başlamışlardır. İspanyol ordularının geri çekilmesi, Blair ve Berlusconi'nin son seçimlerde uğradıkları yenilgi, Bush ittifakı üzerinde gerçekleştirilen baskının işaretleridir.

Irak'taki direniş Irak'ı kukla bir devlet haline getirmeyi arzulayan Amerika için işleri zorlaştırmaktadır. Gerçekleştirilmekte olan işkencelerin ifşası insanları daha da kızdırmıştır.

Filistin'de Sharon Bush'un Irak'taki savaşından cesaret almakta ve Filistin halkı üzerindeki katliama devam etmektedir. Rafa'daki son saldırılar ve Filistinli liderlerin katli gösteriyor ki, Sharon bölge üzerindeki planlarını hayata geçirmek için Bush'un savaşından en iyi şekilde yararlanmaya çalışmaktadır. Ama, Filistin halkının direnişi ve İntifada devam etmektedir.

Onları durdurmalıyız! Türkiye'deki savaş karşıtı hareket Bush'a "Gelme Bush" kampanyasıyla 'sıcak' bir karşılama hazırlamaktadır. Savaş karşıtı hareket 26 Haziran'da sesini yükselterek haykıracaktır: "Gelme Bush, İstemiyoruz!" Kıbrıs'ta bizler de bu kampanyanın parçası olmalıyız. Rumlar ve Türkler net mesajımızı göndermek için birleşmeliyiz".

sosyalist işçi ne savunuyor?

Aşağıdan sosyalizm

-Kapitalist toplumda tüm zenginliklerin yaratıcısı işçi sınıfıdır. Yeni bir toplum, işçi sınıfının üretim araçlarına kolektif olarak el koyup üretimi ve dağıtımı kontrol etmesiyle mümkündür.

Reform değil, devrim

-İçinde yaşadığımız sistem reformlarla köklü bir şekilde değiştirilemez, düzeltilemez.

-Bu düzenin kurumları işçi sınıfı tarafından ele geçirilip kullanılamaz. Kapitalist devletin tüm kurumları işçi sınıfına karşı sermaye sahiplerini, egemen sınıfı korumak için oluşturulmuştur.

-İşçi sınıfına, işçi konseylerinin ve işçi milislerinin üzerinde yükselen tamamen farklı bir devlet gereklidir.

-Bu sistemi sadece işçi sınıfının yığınsal eylemi devirebilir.

-Sosyalizm için mücadele dünya çapında bir mücadelenin parçasıdır. Sosyalistler başka ülkelerin işçileri ile daima dayanışma içindedir.

-Sosyalistler kadınların tam bir sosyal, ekonomik ve politik eşitliğini savunur.

-Sosyalistler insanların cinsel tercihlerinden dolayı aşağılanmalarına ve baskı altına alınmalarına karşı çıkarlar.

Enternasyonalizm

-Sosyalistler, bir ülkenin işçilerinin diğer ülkelerin işçileri ile karşı karşıya gelmesine neden olan her şeye karşı çıkarlar.

-Sosyalistler ırkçılığa ve emperya-lizme karşıdırlar. Bütün halkların kendi kaderlerini tayin hakkını savunurlar.

-Sosyalistler bütün haklı ulusal kurtuluş hareketlerini desteklerler.

-Rusya deneyi göstermiştir ki, sosyalizm tek bir ülkede izole olarak yaşayamaz. Rusya, Çin, Doğu Avrupa ve Küba sosyalist değil, devlet kapita-listidir.

-Sosyalistler bu ülkelerde işçi sınıfının iktidardaki bürokratik egemen sınıfa karşı mücadelesini destekler.

Devrimci parti

-Sosyalizmin gerçekleşebilmesi için, işçi sınıfının en militan, en mücadeleci kesimi devrimci sosyalist bir partide örgütlenmelidir. Böylesi bir parti işçi sınıfının yığınsal örgütleri ve hareketi içindeki çalışma ile inşa edilebilir.

-Sosyalistler pratik içinde diğer işçilere reformizmin işçi sınıfının çıkarlarına aykırı olduğunu kanıtlamalıdır.

-Bu fikirlere katılan herkesi devrimci bir sosyalist işçi partisinin inşası çalışmasına omuz vermeye çağırıyoruz.

sosyalist işçi

SAYI:221
8 Temmuz 2004
1.000.000 TL

ISSN 1300-4026 ■ Uluslararası Tanıtım ve Yayıncılık Ltd. Şti. ■ Sahibi: Özden Dönmez■ Sorumlu Yazıişleri Müdürü: Volkan Akyıldırım
■ Adres: İstiklal Cad.,Büyükparmakkapı Sok., 8/10, Beyoğlu/İstanbul ■ Baskı: Yön Matbaası

www.sosyalistisci.org ■ sosyalistisci@sosyalistisci.org

Savaş karşıtları Bush'a karşı

BUSH ve çetesi, emperyalizmin saldırı örgütü NATO'nun liderleri 28-29 Haziran'da İstanbul'a geldiler. Savaş karşıtları 27 Haziran'da İstanbul Kadıköy'deydi.

Çeşitli politik eğilimlerden 50 bin kişi katıldı Kadıköy gösterisine. Küresel Barış ve Adalet Koalisyonu korteji tüm gösterinin en göze batan, politik olarak en önde durak kortejiydi.

BAK korteji diğerlerinden farklı olarak çok neşeli ve sevimliydi ama aynı zamanda öfkeliydi.

"İntifada" sloganı atılırken, Irak'ın kentleri arka arkaya sıralanıp "Irak halkı kazanacaktır" denirken BAK kortejinde yürüyenler ne denli kızgın olduklarını açıça ifade ediyorlardı.

Diğer bütün kortejlerden farklı olarak Küresel BAK korteji son derece somut politik sloganlarla yürüdü.

Diğer gruplardan grupların ve partilerin alemet-i farika sloganları atılırken BAK korteji sürekli olarak Bush'a, NATO'ya, ABD'nin Irak işgaline karşı sloganlar atıyor, Filistin, Irak ve Afganistan halkları için özgürlük istiyordu.

Denebilir ki Küresel BAK korteji bütün yürüyüşün belki de en politik grubuydu.

Küresel BAK kortejinin en sık kullandığı sloganlardan birisi de "Biz anti, anti kapitalistiz" sloganıydı. Çevredekilerin en çok ilgisini çeken bu slogan yürüyüşçüler ile dünyanın bir çok kentindeki anti-kapitalist arasında ilişki kuruyordu.

Küresel BAK korteji ayrıca yürüyüşün en büyük kortejlerinden birisini oluşturdu. Yürüyüş boyunca sürekli büyüyen BAK kortejine katılan bir çok kişi BAK'ın sürekli faaliyetlerine katılmak istediklerini ifade ettiler, BAK formlarını doldurdular.

BAK 27 Haziran'da gelecek için umut verdi. Bu, iyi bir başlangıç!